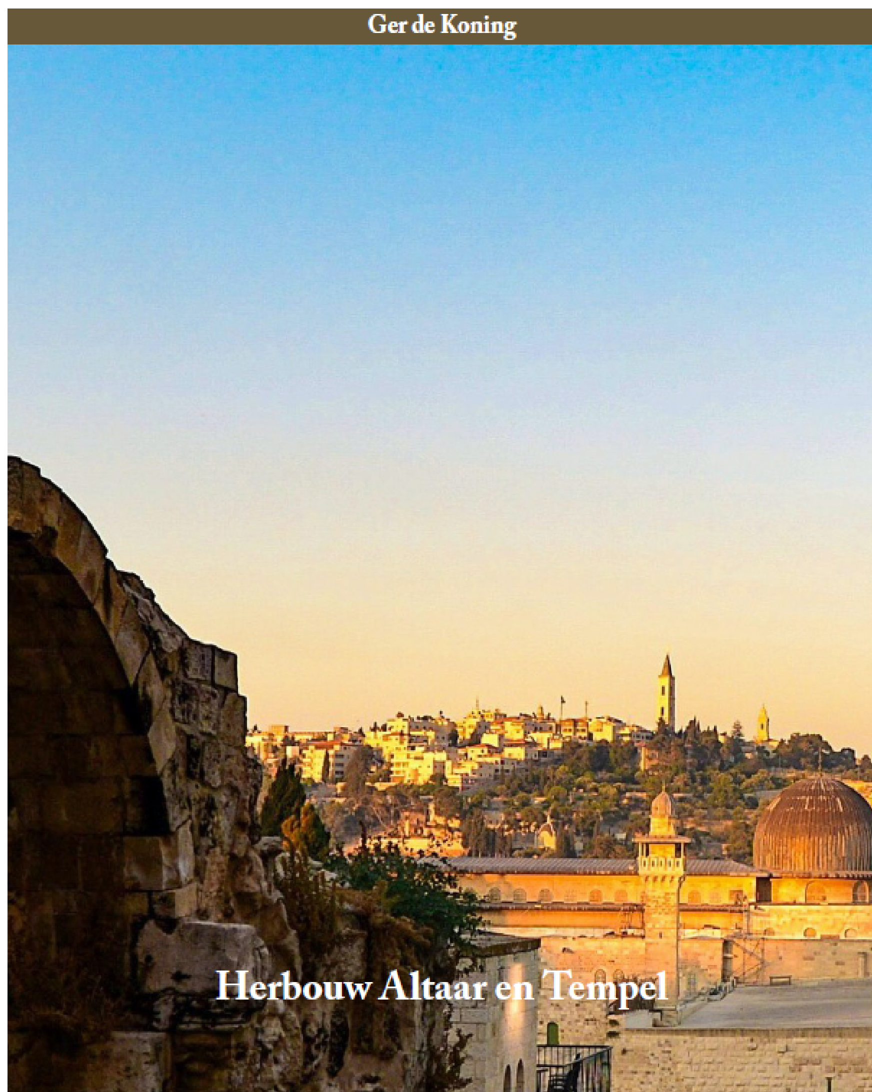
Ezra
Toegelicht & toegepast 15

Ger de Koning

Herbouw Altaar en Tempel

Ezra

Toegelicht & toegepast

EZRA

Toegelicht & toegepast

Herbouw Altaar en Tempel

Ger de Koning

Deze publicatie is verkrijgbaar in boekvorm in één band met Nehemia bij Uitgeverij Daniël:
© 2022 Uitgeverij Daniël, Zwolle, NL, ISBN/EAN 978-90-80886-76-6 (hardcover)

Omslagontwerp: Theis-Jan Goudswaard
Lay-out: Jan Noordhoek

Inhoud

Tekstgebruik

Afkorting bijbelboeken

Oude Testament

Thora

Gn	Genesis
Ex	Exodus
Lv	Leviticus
Nm	Numeri
Dt	Deuteronomium

Historische boeken

Jz	Jozua
Ri	Richteren
Ru	Ruth
1Sm	1 Samuel
2Sm	2 Samuel
1Kn	1 Koningen
2Kn	2 Koningen
1Kr	1 Kronieken
2Kr	2 Kronieken
Ea	Ezra
Ne	Nehemia
Es	Esther

Poëtische boeken

Jb	Job
Ps	Psalmen
Sp	Spreuken
Pr	Prediker
Hl	Hooglied

Profetische boeken

Js	Jesaja
Jr	Jeremia
Kl	Klaagliederen
Ez	Ezechiël
Dn	Daniël
Hs	Hosea
Jl	Joël
Am	Amos
Ob	Obadja
Jn	Jona
Mi	Micha
Na	Nahum
Hk	Habakuk
Zf	Zefanja
Hg	Haggaï
Zc	Zacharia
Ml	Maleachi

Nieuwe Testament

Mt	Mattheüs
Mk	Markus
Lk	Lukas
Jh	Johannes
Hd	Handelingen
Rm	Romeinen
1Ko	1 Korinthiërs
2Ko	2 Korinthiërs
Gl	Galaten
Ef	Efeziërs
Fp	Filippenzen
Ko	Kolossenzen
1Th	1 Thessalonicenzen
2Th	2 Thessalonicenzen
1Tm	1 Timotheüs
2Tm	2 Timotheüs
Tt	Titus
Fm	Filémon
Hb	Hebreeën
Jk	Jakobus
1Pt	1 Petrus
2Pt	2 Petrus
1Jh	1 Johannes
2Jh	2 Johannes
3Jh	3 Johannes
Jd	Judas
Op	Openbaring

Vertalingen

Alle tekstaanhalingen uit het Oude Testament komen uit de Herziene Statenvertaling (HSV).
De tekstaanhalingen uit het Nieuwe Testament komen uit de Herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd.

Verwijzingen

De tekst van *Ezra* staat in dit commentaar. In een aantal gevallen worden tekstverwijzingen voluit geciteerd. Alle andere tekstverwijzingen kan de lezer zelf in de Bijbel opzoeken.

Haakjes

Oude Testament

In de bijbelgedeelten van het *Oude Testament* worden twee soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ( )

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; ze geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt. De woorden tussen ronde haakjes behoren tot de grondtekst.

Vierkante haakjes [ ]

Deze haakjes staan om woorden die in de gedrukte uitgave van de Herziene Statenvertaling *cursief* staan. Omdat in dit boek de hele bijbeltekst cursief wordt weergegeven, wordt van deze haakjes gebruikgemaakt om woorden te markeren die cursief in de gedrukte uitgave staan. Deze haakjes geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands zijn ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken.

Nieuwe Testament

In de bijbelgedeelten van het *Nieuwe Testament* worden drie soorten haakjes gebruikt. In het ‘Voorwoord’ van de TELOS-vertaling wordt hierover het volgende gezegd:

‘In de vertaling zijn drie soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ( )

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt.

Vierkante haakjes [ ]

Deze geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands moeten worden ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken; deze woorden moeten dus altijd gelezen worden. Met name het (bepaalde) lidwoord ontbreekt nogal eens in het Grieks, waar dat in het Nederlands wel noodzakelijk is; aangezien verschillende uitleggers van mening zijn dat het al of niet voorkomen van het lidwoord vaak van grote betekenis is, is ernaar gestreefd dit overal in de vertaling tussen haakjes te plaatsen waar het in de grondtekst ontbreekt.

Scherpe haakjes < >

Deze geven aan dat de ingesloten woorden in sommige handschriften wel en in andere niet voorkomen.´

Het boek Ezra

Het boek *Ezra* is de voortzetting van het boek *2 Kronieken*, al liggen er zeventig jaren tussen. Dat blijkt wel daaruit dat de eerste drie verzen van *Ezra* nagenoeg gelijk zijn aan de laatste verzen van *2 Kronieken (Ea 1:1-3; 2Kr 36:22-23)*. De tussenliggende periode van zeventig jaar wordt echter overgeslagen omdat Israël in die tijd buiten het beloofde land in ballingschap is. Met de wegvoering in ballingschap zijn *"[de] tijden van [de] volken" (Lk 21:24)* begonnen. Voor Israël geldt sinds die tijd dat het volk *"Lo-Ammi"* is, wat betekent *"niet Mijn volk" (Hs 1:9)*. God heeft sinds die tijd Zijn troon op de aarde overgedragen aan de volken *(Dn 2:37)*.

U, o koning, bent een koning der koningen, want de God van de hemel heeft u het koningschap, macht, sterkte en eer gegeven. (Dn 2:37)

In de geschiedenis van God met Zijn volk en de aarde zien we in *Ezra* een nieuw gezichtspunt. We zien daar de tussenkomst van genade voor een overblijfsel dat God uit gevangenschap terugbrengt naar het land. De terugkeer uit Babel gebeurt niet onder begeleiding van tekenen en wonderen, zoals dat wel gebeurt bij de uittocht uit Egypte. We zien geen staf om wonderen te doen, geen wolkgeleide, geen middelaar, geen voorzieningen uit de voorraadschuren van de hemel waaruit het manna regent.

In het boek *Ezra* handelt God niet zichtbaar, maar in voorzienigheid, achter de schermen. Hij erkent de nieuwe stand van zaken en gebruikt heidense vorsten tot uitvoering van Zijn plannen. Het overblijfsel gaat niet aan het werk met het oog op Gods heerschappij over de aarde. Dat is nog toekomst. Wat er wel is, is de kracht van het geloof. Wat ze doen, doen ze in geloof, in vertrouwen op God, hoe de omstandigheden ook mogen zijn.

Daarom is dit boek vol onderwijzing voor ons, die in omstandigheden leven die in veel opzichten overeenkomen met die van het overblijfsel toen. Zij gebruiken wat ze hebben en ze doen wat ze kunnen, maar ze matigen zich niets aan wat ze niet hebben en niet kunnen. Ze hebben het Woord en gebruiken het. Ze hebben de geslachtsregisters en gebruiken die. Ze doen niet waartoe alleen het gebruik van urim en tummim hen in staat stelt *(Nm 27:21)*, want die hebben ze niet. Het is niet zo dat ze weigeren te doen wat

ze kunnen omdat ze niet alles kunnen doen wat ze willen. Ze wachten op anderen die hebben wat zij niet hebben.

Dat *Ezra* de voortzetting is van *2 Kronieken*, blijkt ook uit het hoofdonderwerp van het boek. Het gaat in dit bijbelboek, net als in *2 Kronieken*, over het huis van God. God verlangt ernaar bij een verlost volk te wonen. Dat blijkt al bij de uittocht uit Egypte als Hij de tabernakel geeft. Dat blijkt ook bij de intocht in het land, als Hij de tempel geeft. Zijn verlangen is niet veranderd, nu het volk alles heeft verspeeld. Als Hij een terugkeer naar Zijn land bewerkt, is dat om weer te midden van Zijn volk te wonen en dat Zijn volk naar Hem toe komt met offers.

Dit geldt nog steeds in de tijd waarin wij leven. Het huis van God is nu *"[de] gemeente van [de] levende God, [de] pilaar en grondslag van de waarheid" (1Tm 3:15)*. God werkt ook nu nog het verlangen om te komen naar de plaats waar Hij woont. Hij woont nu bij gelovigen, al zijn het er maar twee of drie, die tot de Naam van de Heer Jezus samenkomen *(Mt 18:20)*.

Het boek *Ezra* bestaat uit twee delen:

1. Het verhaal van de terugkeer van de ballingen, de grondlegging van het altaar en de herbouw van de tempel *(Ezra 1-6)*.
2. De terugkeer van Ezra zelf en zijn dienst onder het volk *(Ezra 7-10)*.

Tussen beide delen verloopt ongeveer zestig jaar. In die periode vinden de gebeurtenissen van het boek *Esther* plaats. In het eerste deel van *Ezra* valt ook het optreden van de profeten Haggaï en Zacharia *(Ea 5:1)*, terwijl we de profeet Maleachi kunnen plaatsen in de tijd van Nehemia.

Ger de Koning
Middelburg, herzien december 2022

Ezra 1

Inleiding

Wat in dit hoofdstuk gebeurt, laat een echt werk van God zien. Het is geen mensenwerk met voorbereidende vergaderingen en besprekingen. De harten van allen worden door Hem bestuurd.

Gods volk mag terug naar Jeruzalem | *verzen 1-4*

> *1 In het eerste jaar nu van Kores, de koning van Perzië, wekte de HEERE de geest van Kores op, de koning van Perzië, opdat het woord van de HEERE, [dat Hij] bij monde van Jeremia [gesproken had], vervuld zou worden om door zijn hele koninkrijk een boodschap te laten gaan, ook in geschrifte: 2 Zo zegt Kores, de koning van Perzië: Alle koninkrijken van de aarde heeft de HEERE, de God van de hemel, aan mij gegeven, en Hij is het Die mij heeft opgedragen om een huis voor Hem te bouwen in Jeruzalem, dat in Juda ligt. 3 Wie er onder u ook maar tot al Zijn volk behoort – zijn God zij met hem – laat hij optrekken naar Jeruzalem, dat in Juda ligt, en laat hij het huis van de HEERE, de God van Israël, bouwen; Hij is de God Die in Jeruzalem [woont]. 4 En ieder die achtergebleven is, uit alle plaatsen waar hij als vreemdeling verblijft, laten zijn plaatsgenoten hem helpen met zilver, met goud, met [allerlei] bezittingen en met vee, naast de vrijwillige gave voor het huis van God, Die in Jeruzalem [woont].*

Want zo zegt de HEERE: Voorzeker, pas wanneer zeventig jaren in Babel voorbij zijn, zal Ik naar u omzien en over u Mijn goede woord gestand doen, door u terug te brengen naar deze plaats. (Jr 29:10)

Zeventig jaar nadat het volk door de Babyloniërs in ballingschap is gevoerd, gaat God aan het werk om Zijn woord door Jeremia *(Jr 29:10; 24:6-7; 25:11-12; 27:22)* te vervullen. Dat woord houdt in dat er na zeventig jaar een einde aan de ballingschap komt en het volk mag terugkeren naar het land van God. Het begin van de terugkeer ontstaat door een werk van de HEERE in de geest van Kores *(vers 1)*.

God handelt ook op grond van het gebed van Zijn dienaren die door ijverige studie van Zijn Woord ingevoerd zijn in Zijn plannen *(Dn 9:2-3)*. Hij brengt een overblijfsel terug, opdat de tempel op zijn plaats kan worden herbouwd en opdat de ware Koning, de Heer Jezus, aan hen kan worden voorgesteld. Dit handelen van God is dan ook in overeenstemming met de beloften gegeven door de mond van Jeremia en het gebed van Zijn dienaar Daniël.

..., in het eerste jaar van zijn regering, merkte ik, Daniël, in de boeken het aantal jaren op waarover het woord van de HEERE tot de profeet Jeremia gekomen was: zeventig jaar zouden na de verwoesting van Jeruzalem voorbij moeten gaan. Ik richtte mijn gezicht tot de Heere God, [om Hem] te zoeken [in] gebed en [met] smeekbeden, met vasten, en [in] zak en as. (Dn 9:2-3)

Hoe de uiterlijke omstandigheden ook mogen zijn, God heeft de harten van alle mensen in Zijn hand, ook van koningen *(Sp 21:1)*.

Het hart van een koning is in de hand van de HEERE [als] waterbeken, Hij neigt het tot alles wat Hem behaagt. (Sp 21:1)

Het werktuig, Kores, is al tweehonderd jaar eerder door profeet Jesaja aangekondigd *(Js 41:2; 44:28; 45:1-5)*. Zodra hij aan de macht is, gaat de profetie van Jesaja in vervulling. God laat er geen gras over groeien. Hij gebruikt Kores, de koning van *Perzië*, voor het geven van de gelegenheid om naar Juda terug te keren. Dat betekent ook dat Hij Babel, dat Zijn volk in ballingschap heeft gevoerd, niet de eer geeft Zijn volk terug te laten gaan.

God gebruikt hier de wereldmachten om Zijn plan te volvoeren *(vers 2)*. Kores noemt Hem *"de God van de hemel"* omdat God Zijn troon van de aarde heeft verwijderd en Zijn volk in handen van de volken heeft gegeven. Kores geeft geen bevel aan wie dan ook om terug te keren naar Jeruzalem. Namen worden niet genoemd, er wordt ruimte gegeven voor iedereen *(vers 3)*. Op deze wijze zullen alleen Godvrezende mensen aan de oproep gehoor geven. De harten van deze mensen gaan uit naar de heerlijkheid van God en naar de plaats van Zijn Naam.

Deze heidense vorst Kores kondigt aan dat de weg naar Jeruzalem open is. Het is niet alleen zo, dat hij het volk niet verhindert om te gaan, maar hij moedigt hen daartoe aan. Hij draagt alle volken op hetzelfde te doen *(vers 4)*, terwijl hij zelf geeft wat Nebukadnezar uit de tempel heeft geroofd.

Er is niets wettisch in deze beweging. Het moet het resultaat zijn van genade die in het hart werkt. Als het een wettische zaak is, zal alle frisheid en kracht verloren gaan. Het is niet wijs om te proberen mensen te dwingen

een positie in te nemen waarheen de genade hen niet heeft gebracht. Aandringen op het verlaten van menselijke systemen en dat op het geweten van mensen leggen als een zaak van plicht, is niet goed. Een dergelijke handelwijze heeft tot gevolg dat velen wel uiterlijk een plaats van afzondering innemen, maar niet werkelijk door Christus aangetrokken zijn.

Voor het vlees is het weinig aantrekkelijk om naar Jeruzalem te gaan. De stad is een puinhoop. Toch is Jeruzalem voor het geloof de plaats van 'de Naam'. Voor de gelovigen nu is de plaats van aanbidding geen geografische plaats – *"noch op deze berg, noch in Jeruzalem" (Jh 4:21)* –, maar een geestelijke plaats. Het is de plaats waarvan de Heer Jezus zegt: *"Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in hun midden" (Mt 18:20)*. Die plaats vinden we overal waar Hij wordt erkend als enig Hoofd en Heer en waar de Zijnen in dat besef rondom Hem vergaderd zijn. Dat is wat overeenkomt met de plaats die Hij in het Oude Testament gekozen heeft om Zijn Naam daar te doen wonen: de tempel in Jeruzalem.

Wie willen gaan | *verzen 5-6*

> *5 Toen stonden de familiehoofden van Juda en Benjamin, en de priesters en de Levieten op, allen bij wie God de geest had opgewekt om op te trekken om het huis van de HEERE te bouwen, Die in Jeruzalem [woont]. 6 En allen rondom hen ondersteunden hen met zilveren voorwerpen, met goud, met bezittingen, met vee en met kostbaarheden, naast alles wat vrijwillig gegeven was.*

"De familiehoofden" (vers 5) stellen gelovigen voor die bereid zijn verantwoordelijkheid te dragen. Bij een opwekking is het ook noodzakelijk dat er mensen zijn die de leiding op zich nemen. Zij gaan voor op het pad van het geloof en anderen mogen volgen op de weg die zij banen. In de plaatselijke gemeente zijn zij het die de gelovigen de weg wijzen om waar te maken dat de Heer Jezus in het midden is. Zij geven er onderwijs over en leven het voor. Het is goed hun gezelschap op te zoeken en met hen op te trekken.

Er zijn ook *"de priesters en de Levieten"*. Dat zijn zij die de dienst aan God op het oog hebben. Zij hebben in Babel geen dienst kunnen doen, want daar is geen tempel. Die heeft in Jeruzalem gestaan en is verwoest en zij zijn weggevoerd. Nu wordt er opdracht gegeven de tempel te herbouwen. Daardoor wordt het weer mogelijk voor hen om hun dienst te verrichten.

Bij elke opwekking is het noodzakelijk dat deze beide elementen aanwezig zijn. Priesterdienst verrichten is vandaag het voorrecht van ieder kind van God en is niet beperkt, zoals in Israël, tot een speciale klasse. Voor Levietendienst geldt hetzelfde. Iedere gelovige heeft een taak, een functie, in de gemeente.

Iedere gelovige is priester. Daarin is geen onderscheid. Iedere gelovige is ook Leviet. Daarin is wel onderscheid, want iedere gelovige heeft een andere taak. Daarin staat niet de een boven de ander, maar is ieder een aanvulling op de ander.

Dat de familiehoofden en de priesters en de Levieten naar Jeruzalem optrekken om het huis van de HEERE te bouwen, is geen eigenmachtige actie. Zoals de HEERE de geest van Kores heeft opgewekt om op te roepen tot een terugkeer naar Jeruzalem voor de herbouw van de tempel *(vers 1)*, zo is ook het optrekken van de genoemde drie groepen het gevolg van Zijn werk. Een opwekking is het werk van God, niet het gevolg van beraadslagingen en afspraken van mensen.

Hoewel er ook personen uit andere stammen bij zijn geweest, gaat het toch hoofdzakelijk om mensen uit de twee stammen Juda en Benjamin. Aan hen wordt Christus bij Zijn eerste komst op aarde voorgesteld, met als resultaat dat Hij door hen wordt verworpen. Dat het hoofdzakelijk om de twee stammen gaat, toont ook aan dat het hier geen nationaal herstel betreft. Het herstel van de tien stammen gebeurt pas als Christus voor de tweede keer verschijnt *(Ez 20:33-44; Jr 31:6-14)*.

Er is geen geest van veroordeling of vijandschap of jaloezie tussen hen die gaan en hen die blijven *(vers 6)*. Zij die achterblijven, geven hun die vertrekken van alles mee. Hoewel de omstandigheden heel anders zijn, herinnert wat hier gebeurt aan de uittocht van het volk uit het Egyptische slavenhuis. Dan geven de Egyptenaren het vertrekkende volk ook allerlei voorwerpen mee *(Ex 12:35-36)*.

Voorwerpen van het huis van de HEERE | *verzen 7-11*

> *7 Ook liet koning Kores de voorwerpen van het huis van de HEERE halen, die Nebukadnezar uit Jeruzalem had gehaald en in het huis van zijn goden had geplaatst. 8 Kores, de koning van Perzië, liet ze halen door de dienst van*

> *Mithredath, de schatbewaarder, en die telde ze [en droeg ze over] aan Sesbazar, de vorst van Juda. 9 Dit zijn de aantallen ervan: dertig gouden schalen, duizend zilveren schalen, negenentwintig messen, 10 dertig gouden bekers, vierhonderdtien andere zilveren bekers; andere voorwerpen: duizend. 11 Het totaal van de voorwerpen van goud en zilver: vijfduizend vierhonderd. Sesbazar bracht dit alles mee, toen de ballingen van Babel naar Jeruzalem gebracht werden.*

Kores behandelt de voorwerpen van het huis van de HEERE met respect, dit in tegenstelling tot de laatste koning van Babel, Belsazar *(Dn 5:1-4)*. Deze voorwerpen zijn geroofd bij de diverse wegvoeringen *(vers 7; 2Kr 36:7,10,18; Dn 1:2)*. De eerste wegvoering gebeurt in het begin van de regering van Jojakim. De tweede vindt plaats tijdens de regering van Jojachin en de derde in het elfde jaar van Zedekia. De zeventigjarige ballingschap moet worden geteld vanaf de eerste wegvoering.

In de geestelijke toepassing stellen de voorwerpen voor de dienst personen voor. We mogen onszelf zien als zilveren en gouden vaten, waarin we de waarde zien die we voor God hebben *(2Tm 2:19-21).* De afzondering van de voorwerpen die de HEERE toebehoren van de voorwerpen die horen bij de afgodentempels van Babel, is noodzakelijk. Wat van God is, moet gereinigd worden van wat niet van Hem is.

Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: [De] Heer kent hen die de Zijnen zijn; en: Laat ieder die de Naam van [de] Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid. In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommige wel tot eer, maar andere tot oneer. Als dan iemand zich van deze [vaten] reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid. (2Tm 2:19-21)

De voorwerpen worden gegeven *"aan Sesbazar, de vorst van Juda" (vers 8)*. Sesbazar is de Babylonische naam voor Zerubbabel. Hij stamt af van David en is diens erfgenaam. Zijn naam staat ook in het geslachtsregister van de Heer Jezus *(Mt 1:13)*. Hij laat zich niet voorstaan op zijn afstamming, maar neemt de plaats in van iemand van wie het geloof kan worden nagevolgd. De tijd van de grote dingen is voorbij. Dat de voorwerpen onder toezicht van Sesbazar komen, stelt ons voor dat de Heer Jezus de beschikking over ons heeft.

Diverse voorwerpen en hun aantallen worden genoemd *(verzen 9-11)*. Daaronder bevinden zich ook negenentwintig messen. Hierin zien we dat God

niets gering acht *(Jb 36:5; Mt 10:30; Lk 12:7)*. Hij, Die de sterren telt en ze allemaal een naam heeft gegeven *(Ps 147:4)*, neemt ook nota van de messen die uit de ballingschap worden teruggebracht en kent hun aantal.

Het zijn messen die bij het tempelgerei horen en door Nebukadnezar mee naar Babel zijn genomen *(Jr 52:17-23)*. Deze messen worden door de priesters gebruikt om de offerdieren in stukken te delen. Na de wegvoering in ballingschap is er geen offerdienst meer. Na de terugkeer kan die echter weer plaatsvinden als het altaar is opgericht. Dan zijn ook de messen nodig.

We kunnen een toepassing maken voor hen die in de christenheid vol verwarring op zoek zijn gegaan naar 'het altaar', de tafel van de Heer, en die hebben gevonden. Daarin hebben de messen hun plaats. De messen worden gebruikt om het offerdier de huid af te stropen en het in stukken te verdelen om op het altaar te leggen, opdat het tot een lieflijke reuk voor de HEERE is. We kunnen zeggen dat wij die messen gebruiken als we ons bezighouden met de innerlijke gevoelens van de Heer Jezus en aan God vertellen wat we daarvan hebben ontdekt. Het gebruik van de messen stelt ons voor het dieper indringen in de gevoelens van de Heer Jezus. We blijven dan niet bij een oppervlakkige beschouwing van Zijn Persoon en werk staan.

Een mes dient ook om het Woord van de waarheid recht te snijden *(2Tm 2:15)*. We moeten het hele Woord van God recht doen, dat wil zeggen aan elk onderdeel ervan zijn juiste betekenis en uitwerking toekennen.

Ezra 2

Register van teruggekeerde bewoners | *verzen 1-35*

1 Dit zijn de bewoners van het gewest die optrokken uit de gevangenschap van
de ballingen die Nebukadnezar, de koning van Babel, in ballingschap had ge-
voerd naar Babel, en die terugkeerden naar Jeruzalem en naar Juda, ieder naar
zijn [eigen] stad, 2 die [mee]kwamen met Zerubbabel, Jesua, Nehemia, Seraja,
Reëlaja, Mordechai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum [en] Baëna. [Dit] is het
aantal mannen van het volk Israël:

3 de nakomelingen van Paros: tweeduizend honderdtweeënzeventig;
4 de nakomelingen van Sefatja: driehonderdtweeënzeventig;
5 de nakomelingen van Arach: zevenhonderdvijfenzeventig;
6 de nakomelingen van Pahat-Moab, van de nakomelingen van Jesua [en] Joab: tweeduizend achthonderdtwaalf;
7 de nakomelingen van Elam: duizend tweehonderdvierenvijftig;
8 de nakomelingen van Zattu: negenhonderdvijfenveertig;
9 de nakomelingen van Zakkai: zevenhonderdzestig;
10 de nakomelingen van Bani: zeshonderdtweeënveertig;
11 de nakomelingen van Bebai: zeshonderddrieëntwintig;
12 de nakomelingen van Azgad: duizend tweehonderdtweeëntwintig;
13 de nakomelingen van Adonikam: zeshonderdzesenzestig;
14 de nakomelingen van Bigvai: tweeduizend zesenvijftig;
15 de nakomelingen van Adin: vierhonderdvierenvijftig;
16 de nakomelingen van Ater, van Hizkia: achtennegentig;
17 de nakomelingen van Bezai: driehonderddrieëntwintig;
18 de nakomelingen van Jora: honderdtwaalf;
19 de nakomelingen van Hasum: tweehonderddrieëntwintig;
20 de nakomelingen van Gibbar: vijfennegentig;
21 de nakomelingen van Bethlehem: honderddrieëntwintig;
22 de mannen van Netofa: zesenvijftig;
23 de mannen van Anathoth: honderdachtentwintig;
24 de nakomelingen van Azmaweth: tweeënveertig;
25 de nakomelingen van Kirjath-Arim, Kefira en Beëroth: zevenhonderddrieenveertig;

> 26 *de nakomelingen van Rama en Gaba: zeshonderdeenentwintig;*
> 27 *de mannen van Michmas: honderdtweeëntwintig;*
> 28 *de mannen van Bethel en Ai: tweehonderddrieëntwintig;*
> 29 *de nakomelingen van Nebo: tweeënvijftig;*
> 30 *de nakomelingen van Magbis: honderdzesenvijftig;*
> 31 *de nakomelingen van een andere Elam: duizend tweehonderdvierenvijftig;*
> 32 *de nakomelingen van Harim: driehonderdtwintig;*
> 33 *de nakomelingen van Lod, Hadid en Ono: zevenhonderdvijfentwintig;*
> 34 *de nakomelingen van Jericho: driehonderdvijfenveertig;*
> 35 *de nakomelingen van Senaä: drieduizend zeshonderddertig.*

Het eerste wat we moeten opmerken, is dat de teruggekeerde ballingen besluiten dat Israël een echt onvermengd Israël zal zijn en dat dit moet worden getoetst. Het bestaan van een lijst, door Gods zorg bewaard, toont het belang aan dat God aan herkomst hecht. Hier wordt het werk van de Geest duidelijk in mensen van wie de namen opgetekend staan. Ze zijn bij God bekend. Hij maakt de namen bekend tot aanmoediging van allen die ook in getrouwheid Zijn weg willen gaan in tijden van verval en afval *(Op 3:5)*.

Wie overwint, die zal bekleed worden met witte kleren en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek van het leven, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen. (Op 3:5)

Wat in de telling ook opvalt, is dat het een overblijfsel betreft. Er kan geen sprake zijn van een volledig herstel van Israël. Dat zal, ook volgens het getuigenis van de profeten, alleen gebeuren wanneer niet alleen de twee, maar ook de tien stammen terugkeren naar het land. Alles wat tijdens *"[de] tijden van [de] volken"* *(Lk 21:24)* gebeurt, dat wil zeggen in de tijd waarin wij leven, is dan ook geen vervulling van de profetie.

Ieder keert terug *"naar Jeruzalem en naar Juda, ieder naar zijn [eigen] stad"* *(vers 1; vers 70)*. Kores heeft opgeroepen terug te keren naar Jeruzalem *(Ea 1:2-3)*. Nu zien we dat de teruggekeerden ook in hun eigen steden gaan wonen. Jeruzalem is het grote centrum van het volk. Het volk zelf woont in hun eigen steden.

We kunnen Jeruzalem toepassen op de gemeente als geheel. De steden kunnen we zien als een beeld van de plaatselijke gemeenschappen waar de algemene beginselen, die voor de hele gemeente gelden, worden uitgewerkt. We zijn allen in plaatselijke gemeenten geplaatst om daar met

onze medeheiligen vast te houden aan wat in overeenstemming is met de gedachten van God.

Iedere gelovige moet weten waar zijn eigen woonplaats is. Hij moet toetsen aan Gods Woord of de plaats waar hij is, beantwoordt aan wat God van de gemeente zegt. Hij moet daar niet zijn omdat bijvoorbeeld zijn ouders daar zijn of bepaalde personen die hem aanspreken. Ook de zegen die er wordt gevonden, mag geen maatstaf zijn. God zegent ook op plaatsen die afgeweken zijn van Gods Woord als het erom gaat gemeente te zijn. Het gaat om het handhaven van wat naar Gods gedachten is in de plaatselijke gemeente *(1Ko 1:2; 4:17b; 7:17)*.

..., aan de gemeente van God die in Korinthe is, aan [de] geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen, met allen, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze [Heer]: ... (1Ko 1:2)

...; die zal u mijn wegen, die in Christus <Jezus> zijn, in herinnering brengen, zoals ik overal in elke gemeente leer. (1Ko 4:17b)

De terugkeer uit de ballingschap is heel anders dan het vertrek van Gods volk uit de slavernij in Egypte. Uit Egypte vertrekt het *hele* volk. Daar handelt God als de verlossende God. Uit Babel roept Hij ook. Toch zien we hier dat niet het hele volk uit Babel vertrekt. Alleen zij die zich aangetrokken voelen door Jeruzalem, gaan terug naar het land Israël. Deze oproep staat in verband met verantwoordelijkheid.

Bij deze opwekking kunnen we de volgende kenmerken zien:

1. Men gaat terug naar Gods oorspronkelijke centrum, hier Jeruzalem.
2. Er is geen aanmatiging iets te bezitten wat men niet meer heeft, omdat men het door eerder falen is kwijtgeraakt. We kunnen hier denken aan de wolkkolom en de ark.
3. Er wordt een geest van toewijding openbaar *(vers 68)*.
4. Er is gehoorzaamheid aan het Woord van God *(Ea 3:2,4)*.
5. Er wordt een positie van afzondering tegenover de wereld ingenomen met als gevolg
6. dat er tegenstand van de wereld komt.

In de *verzen 3-20* worden de ballingen genoemd met de naam van hun vaderen. In de *verzen 21-35* worden de ballingen genoemd met de naam van de steden waar ze vroeger hebben gewoond, om daar weer te gaan wonen en die steden weer te bevolken.

Deze lijst met namen is een voorbeeldlijst van het boek van de eeuwigheid. Een dergelijke lijst vinden we ook in andere delen van Gods Woord. De twee opsommingen van Davids helden zijn van hetzelfde karakter *(2Sm 23:8-39; 1Kr 11:10-47)*. Ook Paulus noemt wel eens een lijst met namen *(Rm 16:1-15; vgl. Hb 11:1-40)*. Zulke lijsten met namen zijn erelijsten die voor de rechterstoel van Christus zullen worden geraadpleegd. God toont hiermee aan hoe zorgvuldig Hij nota neemt van iedere persoon en elke familie die voor Hem leeft en elk werk dat voor Hem gedaan wordt. Van allen die in Babel zijn achtergebleven, hebben we niet zo'n lijst.

Een enkele plaatsnaam die in de lijst opvalt, is Anathoth *(vers 23)*. Deze plaats herinnert aan de koop van Jeremia van het veld van Anathoth, zo lang geleden. Het veld is gekocht met het oog op het herstel *(Jr 32:6-15)*, dat zo lang verwacht en nu gekomen is. De verzegelde rol bewijst nu zijn waarde.

De aandachtige lezer zal zeker meer opvallen dan deze vermelding waarop nu de aandacht is gevestigd.

Diverse teruggekeerde groepen | *verzen 36-58*

36 *De priesters: de nakomelingen van Jedaja, van het huis van Jesua: negenhonderddrieënzeventig;*
37 *de nakomelingen van Immer: duizend tweeënvijftig;*
38 *de nakomelingen van Pashur: duizend tweehonderdzevenenveertig;*
39 *de nakomelingen van Harim: duizend zeventien.*
40 *De Levieten: de nakomelingen van Jesua en Kadmiël, van de nakomelingen van Hodavja: vierenzeventig.*
41 *De zangers: de nakomelingen van Asaf: honderdachtentwintig.*
42 *De nakomelingen van de poortwachters: de nakomelingen van Sallum, de nakomelingen van Ater, de nakomelingen van Talmon, de nakomelingen van Akkub, de nakomelingen van Hatita, de nakomelingen van Sobai: in totaal honderdnegenendertig.*
43 *De tempeldienaren: de nakomelingen van Ziha, de nakomelingen van Hasufa, de nakomelingen van Tabbaoth,*
44 *de nakomelingen van Keros, de nakomelingen van Siaha, de nakomelingen van Padon,*
45 *de nakomelingen van Lebana, de nakomelingen van Hagaba, de nakomelingen van Akkub,*

46 de nakomelingen van Hagab, de nakomelingen van Samlai, de nakomelin gen van Hanan,
47 de nakomelingen van Giddel, de nakomelingen van Gahar, de nakomelingen van Reaja,
48 de nakomelingen van Rezin, de nakomelingen van Nekoda, de nakomelingen van Gazzam,
49 de nakomelingen van Uzza, de nakomelingen van Paseah, de nakomelingen van Besai,
50 de nakomelingen van Asna, de nakomelingen van de Meünim, de nakomelingen van de Nefusim,
51 de nakomelingen van Bakbuk, de nakomelingen van Hakufa, de nakomelingen van Harhur,
52 de nakomelingen van Bazluth, de nakomelingen van Mehida, de nakomelingen van Harsa,
53 de nakomelingen van Barkos, de nakomelingen van Sisera, de nakomelingen van Tamah,
54 de nakomelingen van Neziah, de nakomelingen van Hatifa.
55 De nakomelingen van de slaven van Salomo: de nakomelingen van Sotai, de nakomelingen van Sofereth, de nakomelingen van Peruda,
56 de nakomelingen van Jaäla, de nakomelingen van Darkon, de nakomelingen van Giddel,
57 de nakomelingen van Sefatja, de nakomelingen van Hattil, de nakomelingen van Pocheret van Zebaïm, de nakomelingen van Ami.
58 Het geheel van de tempeldienaren en van de nakomelingen van de slaven van Salomo: driehonderdtweeënnegentig.

In dit gedeelte worden verschillende klassen genoemd. Deze verschillende klassen stellen verschillende diensten voor die noodzakelijk zijn om het huis van God naar Goddelijke orde te laten functioneren. Ieder moet geoefend worden om te zien waartoe hij of zij is geroepen en niet iets anders gaan doen waarvoor men niet geschikt is. Iedere gelovige heeft zijn eigen gaven. Niemand heeft alle gaven. Gelovigen hebben elkaar nodig. Zo heeft God het gewild. Dat ligt opgesloten in de vraag van de apostel Paulus aan de Korinthiërs: *"Zijn allen soms apostelen? Zijn allen soms profeten?"* enzovoort *(1Ko 12:29-30)*?

Slechts van één huis keren er priesters terug naar het land *(vers 36)*. Het betekent voor ons de aanwijzing dat het algemeen priesterschap van de nieuwtestamentische gelovigen ook door slechts weinigen in praktijk wordt gebracht in verbinding met het hemelse land.

Ook Levieten zijn er maar weinig *(vers 40)*. We kunnen dit vergelijken met de uitoefening van de gaven in de gemeente. Iedere gelovige heeft een gave. Helaas zijn veel gelovigen zich dat niet bewust. Gaven worden nauwelijks uitgeoefend. Dat komt ook wel doordat in veel gevallen in de christenheid veel gebeurt door mensen die daarvoor, via menselijke wegen, zijn aangesteld. Daarvoor worden ze dan ook nog betaald. Het gevaar is groot dat daardoor de verantwoordelijkheid voor de uitoefening van de eigen gave wordt afgekocht.

Zangers *(vers 41)* zijn er heel wat meer dan Levieten. Het is goed om te zingen en de Heer te prijzen. De geest van lofprijzing ondersteunt de ziel en maakt het gaan over ruwe wegen gemakkelijker. We zijn allemaal zangers, zoals we ook allemaal Levieten zijn. Zingen is eenvoudiger dan dienen. Dat is te merken in de samenkomsten. Diensten waarin de Heer wordt geprezen, worden vaak beter bezocht dan diensten waar de Heer door Zijn Woord spreekt door middel van Zijn gaven. Het gaat dan niet alleen om dienen, het gaat ook om onze belangstelling.

De oorsprong van *"de nakomelingen van de slaven van Salomo" (vers 55)* is waarschijnlijk in *1 Koningen 9* te vinden *(1Kn 9:21)*. Hoewel de band van *"de tempeldienaren en van de nakomelingen van de slaven van Salomo" (vers 58)* met Israël zeer gering is, is die er wel. Ze hebben daar ook de zegen van die ze waarderen en wat hen ertoe bracht mee terug te keren naar het land.

Wie hun afkomst niet konden bewijzen | *verzen 59-63*

> *59 En dit waren degenen die optrokken uit Tel Melah, Tel Harsa, Cherub, Addan [en] Immer, maar [die] niet konden vertellen [wie] hun familie en [wat] hun afkomst [was], of zij van Israël waren: 60 de nakomelingen van Delaja, de nakomelingen van Tobia, de nakomelingen van Nekoda: zeshonderdtweeenvijftig; 61 en van de nakomelingen van de priesters: de nakomelingen van Habaja, de nakomelingen van Hakkoz [en] de nakomelingen van Barzillai, die een vrouw genomen had uit de dochters van Barzillai uit Gilead, en naar hun naam genoemd was. 62 Dezen zochten naar hun inschrijving onder hen die*

> *in het geslachtsregister waren ingeschreven, maar zij werden niet gevonden; [daarom] werden zij als onrein van het priesterschap geweerd. 63 En Zijne Excellentie zei tegen hen dat zij niet van de allerheiligste dingen mochten eten, totdat er een priester zou aantreden met [de] urim en met [de] tummim.*

Zeventig jaar Babel heeft bij sommigen de gedachte aan het erfdeel en de priesterlijke voorrechten in hun harten verzwakt. Als wij beide niet waarderen, verliezen we in praktische zin het recht erop. God weet wel wie bij Hem horen. Hij kent de Zijnen. Maar wij moeten ‘ons geslachtsregister’ bewijzen door ons te onttrekken aan ongerechtigheid en te jagen naar ... *(2Tm 2:19-22)*.

In het land van ballingschap is niet veel zorg besteed aan de aanspraken en bevoegdheden. Dat breekt sommigen nu op. Wie zijn geslachtsregister niet kan tonen, kan niet deelnemen aan het werk en priesters kunnen hun dienst niet verrichten. Er wordt niet tegen hen gezegd dat ze geen priester zijn, maar ze moeten wachten tot het bewezen wordt, dat wil zeggen tot de tijd dat God het kan duidelijk maken.

Voor ons betekent het dat een bepaalde belijdenis alleen niet voldoende is. In een tijd waarin Babel heerst en daaruit bevrijding plaatsvindt, is het van belang dat Gods Woord ons de weg wijst in het ontvangen van gelovigen als priester aan ‘het altaar’, dat is de tafel van de Heer. Elk gevaar van vermenging met de (christelijke) wereld moet worden onderkend en mag niet plaatsvinden.

In de eerste dagen van de gemeente durfde niemand zich bij de gemeente te voegen die er niet bij hoorde *(Hd 5:13)*. De Geest kan dan nog krachtig werken. Het bewijs leveren dat iemand bij de gemeente hoort, is in die goede toestand niet nodig. Die tijd is echter allang voorbij.

Wat in Babel is nagelaten, is nu noodzakelijk om te handhaven. Ze willen onvermengd Israël blijven, nu ze hebben gevoeld wat het betekent met de volken te doen te hebben. Ze hebben de slechtheid en macht ervaren van hen bij wie ze vroeger hulp hebben gezocht.

“De allerheiligste dingen” waarvan mag worden gegeten *(vers 63)*, zijn het graanoffer *(Lv 6:17)*, het zondoffer *(Lv 6:25-26)* en het schuldoffer *(Lv 7:6)*. Dat er geen priester is met urim (urim betekent ‘lichten’) en tummim (tummim betekent ‘volmaaktheden’), is zwakheid. Er is ook geen aanmatiging van

een kracht die ze niet bezitten. Er is getrouwheid om te wachten tot die priester komt.

Voor ons is die Priester, de Heer Jezus, al opgetreden. In de toekomst, als Gods volk volkomen onbekwaam is enig recht op de zegen te laten gelden, zal Hij er ook zijn. Nu zijn er geen priesters behalve zij die als zodanig door Christus worden erkend *(Op 1:6a)*. Elke onzekerheid wordt opgelost door ermee naar Christus te gaan.

..., en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader, ... (Op 1:6a)

Wij tonen ons 'geslachtsregister' onder de gelovigen door onze wandel, de wegen die we gaan, de geest die we openbaren en door te dienen in liefde. Demétrius heeft zo'n getuigenis, Diótrefes niet *(3Jh 1:9-10,12)*. Als de broeders en zusters geestelijke kenmerken bij ons zien, bewijzen we ons geslachtsregister. Jonge mensen tonen hun geslachtsregister als ze het fijn vinden om bij de heiligen te zijn, belangstelling tonen voor de samenkomsten en wat ze daar horen, lezen wat hen geestelijk opbouwt en zich niet schamen om Christus te belijden.

Totaal van de teruggekeerden | *verzen 64-67*

> *64 De hele gemeente bijeen: tweeënveertigduizend driehonderdzestig, 65 afgezien van hun slaven en hun slavinnen: dat [waren er] zevenduizend driehonderdzevenendertig, en zij hadden tweehonderd zangers en zangeressen. 66 Hun paarden: zevenhonderdzesendertig; hun muildieren: tweehonderdvijfenveertig. 67 Hun kamelen: vierhonderdvijfendertig; [hun] ezels: zesduizend zevenhonderdtwintig.*

De tweeënveertigduizend driehonderdzestig teruggekeerden zijn slechts een handjevol en bezitten geen enkele kracht. Ze hebben ook geen uitwendige tekenen van Gods tegenwoordigheid. Er is alleen geloof, maar dat is ook voldoende.

Wat in de *verzen 66-67* wordt vermeld, laat zien dat God let op alles wat verbonden is met Zijn volk, zij het ook slechts in tijdelijke zin.

Vrijwillige gaven | *verzen 68-69*

> *68 En [sommigen] van de familiehoofden gaven, toen ze aankwamen bij het huis van de HEERE, Die in Jeruzalem [woont], vrijwillig voor het huis van*

> *God, om het op zijn [oorspronkelijke] plaats te doen staan. 69 Naar hun vermogen gaven zij voor de schatkamer ten behoeve van het werk: eenenzestigduizend drachmen aan goud, vijfduizend ponden aan zilver en honderd onderkleden voor priesters.*

In wat voor toestand het huis ook verkeert, zij komen bij *"het huis van de HEERE"*, want in Gods oog bestaat het nog. Bij het zien van de puinhoop geven de familiehoofden vrijwillig, daartoe opgewekt door de Geest van God, hun gaven voor het huis van God. De bouw van het huis van God gaat niet zonder offers van onze kant. Onze geestelijke bijdrage bestaat daarin dat God en Zijn huis een grote plaats hebben in onze harten.

De bijdrage geschiedt *"naar hun vermogen"* *(vers 69; vgl. 1Ko 16:2)*. Wat ze geven is in vergelijking met wat David en de oversten gaven, maar weinig *(1Kr 29:1-9)*. Maar God ziet het hart aan. De *"onderkleden voor priester"* spreken van de niet zichtbare motieven waarmee de priesterdienst wordt verricht. Onze motieven om priesterdienst te verrichten worden mede gevormd door onze omgang met anderen. Dat is ook iets waar de familiehoofden aan denken.

De steden bewoond | *vers 70*

> *70 De priesters, de Levieten, [sommigen] van het volk, de zangers, de poortwachters en de tempeldienaren woonden in hun steden, en heel Israël [woonde] in zijn steden.*

Ze gaan allemaal naar de steden waar ze oorspronkelijk vandaan komen, waar hun voorouders hebben gewoond. Er wordt hier gesproken over *"hun steden"*, dat wil zeggen de steden van de twee stammen, en over *"zijn steden"*, dat wil zeggen de steden van de tien stammen. Ze wonen er, ondanks het feit dat de stad er doods en vervallen uit zal hebben gezien en er veel werk te verrichten zal zijn geweest. Wonen betekent tot rust gekomen zijn. Als wij als plaatselijke gemeente samenleven in overeenstemming met onze door God gegeven zegeningen, zullen we ook in rust, vrede en harmonie leven, ondanks het verval in de christenheid.

Ezra 3

Herstel van het altaar | *verzen 1-5*

> *1 Toen de zevende maand aanbrak en de Israëlieten [zich] in de steden [gevestigd hadden], verzamelde het volk zich als één man in Jeruzalem. 2 Jesua, de zoon van Jozadak, stond op met zijn broeders, de priesters, en Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, met zijn broeders, en zij [her]bouwden het altaar van de God van Israël om daarop brandoffers te brengen volgens wat geschreven staat in de wet van Mozes, de man Gods. 3 En zij plaatsten het altaar op zijn fundament, hoewel er verschrikking over hen was vanwege de volken van de landen [rondom]. Zij brachten daarop brandoffers voor de HEERE, brandoffers voor de ochtend en voor de avond. 4 Zij vierden het Loofhuttenfeest volgens wat geschreven staat, namelijk een brandoffer van een dag op [die] dag in het [juiste] aantal, overeenkomstig de bepaling voor elke afzonderlijke dag. 5 Daarna het voortdurende brandoffer en [dat] voor de nieuwe maanden en voor alle geheiligde vastgestelde tijden voor de HEERE en voor ieder die een vrijwillige gave gaf aan de HEERE.*

Het teruggekeerde overblijfsel begint met de herbouw van het altaar. Ze handelen niet op grond van een bevel dat de HEERE zou hebben gegeven, maar in geloof dat aanvoelt wat voor Hem het belangrijkste is. We zien een dergelijk aanvoelen van het geloof ook bij Noach, die een offer brengt direct nadat hij op de gereinigde aarde is gekomen, en bij David, wiens hart uitgaat naar de ark, zodra hij de troon heeft bestegen.

Het tijdstip waarop de herbouw van het altaar begint, is het aanbreken van de zevende maand *(vers 1)*. Dat is de maand van het Feest van het bazuingeschal *(Lv 23:24; Nm 10:10; 29:1; Ps 81:4)*. In de cyclus van de feesten van de HEERE in *Leviticus 23* is dit feest een beeld van het herstel van Israël in de laatste dagen. In die maand verzamelt *"het volk zich als één man in Jeruzalem"*. Als het altaar of 'de tafel van de Heer' *(Ml 1:7)* weer centraal komt te staan in Gods volk, wordt daardoor eenheid beleefd *(1Ko 10:16-*

[Doordat] u onrein brood
op Mijn altaar brengt.
En u zegt:
Waardoor maken wij U onrein?
Doordat u zegt: De tafel van de HEERE,
die is verachtelijk. (Ml 1:7)

18). De eenheid die hier tot uiting komt, ontstaat niet door onderlinge overeenkomst, door afspraak, maar door de werking van Gods Geest.

In dit werk van de herbouw van het altaar werken Jesua en Zerubbabel, de priester en de koning, samen *(vers 2)*. In hun vereniging zien we de Heer Jezus als de ware Koning-Priester *(Zc 6:9-15)*. Deze priesterlijke en koninklijke kenmerken zijn van belang bij ons als gelovigen om het altaar te kunnen bouwen *(vgl. 1Pt 2:5,9-10)*. De herbouw van het altaar spreekt voor ons van een hernieuwde waardering van Christus, die op speciale wijze bij de viering van het avondmaal van de Heer aan de tafel van de Heer tot uiting wordt gebracht.

Het eerste wat de teruggekeerden dus doen, is het altaar bouwen, en niet de tempel of de muur rond Jeruzalem. Het altaar is de verbindingsschakel tussen hen en God. Christus is ons altaar. Bij elk waar herstel, bewerkt door de Geest, zal het altijd gaan om de verheerlijking van Christus en Zijn werk. Bij het altaar komt het volk samen met God rondom het offer. Het is *"het altaar van de God van Israël"*, niet het altaar van mensen en ook niet van de enkele teruggekeerden.

Het altaar hoort bij het land van God. In Babel heeft het volk geen altaar. Abraham heeft een altaar in Kanaän, niet in Egypte. Het altaar dient *"om daarop brandoffers te brengen"*. Een brandoffer is het offer dat in zijn geheel aan God wordt gebracht *(Lv 1:6-9)*. Het brandoffer spreekt van Christus en Zijn werk op het kruis, waarbij alles tot verheerlijking van God is. Als we daarover met God spreken, brengen we in geestelijke zin een brandoffer. Het hart is dan gevuld met aanbidding.

Bij het brengen van de brandoffers laten ze zich leiden door *"wat geschreven staat in de wet van Mozes" (vers 2)*. Er wordt geen rondvraag gedaan om ideeën of suggesties te leveren over de meest geschikte wijze van handelen in hun omstandigheden, die toch zo heel anders zijn dan vroeger. Gewoonten en overleveringen zijn verloren gegaan, ze zijn achtergebleven in Babel. Hun blijft niets anders over dan het Woord. In hun toestand krijgt het Woord alle kracht.

Dat geldt ook voor ons. Het is alleen mogelijk terug te keren tot de Schriftuurlijke eredienst als we dat doen zoals Gods Woord het aangeeft. Naar dit beginsel hebben velen in het begin van de negentiende eeuw allerlei

staatskerken verlaten om te gaan samenkomen naar de wil van de Heer. Alles wordt getoetst aan de leer van de apostelen *(vgl. Jd 1:17)*. Geloof dat de wil van God wil doen, wordt gezien in het gehoorzamen aan het Woord, hoewel nog lang niet alle dingen geordend zijn.

Maar u, geliefden, denkt terug aan de woorden die tevoren zijn gesproken door de apostelen van onze Heer Jezus Christus, ... (Jd :17)

Het altaar wordt geplaatst *"op zijn fundament" (vers 3)*. De fundamenten liggen er nog, die zoeken ze op. Op die plaats bouwen zij en niet op een plaats naar eigen keuze, zoals vandaag veel in de christenheid gebeurt. Dit fundament ligt op de dorsvloer van Ornan *(1Kr 21:21-26; 22:1)*. Voor ons ligt het fundament in Christus en Zijn werk *(1Ko 3:11)*.

Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat er ligt, dat is Jezus Christus. (1Ko 3:11)

Omdat zij uit liefde tot God handelen, laten ze zich niet afschrikken door de volken van de landen om hen heen. Hun vrees voor de volken brengt hen juist tot God. Het altaar wordt gebouwd omdat er angst is voor de volken die hen omringen. Zo maken ze God tot hun toevlucht. Omringd door vijanden wordt Jeruzalem, een stad zonder muren, beschermd door het altaar van haar God dat door het geloof van het volk van God is opgericht. Zonder enig oponthoud offeren ze weer brandoffers (geen zondoffers) *"voor de morgen en voor de avond"*. Daarmee handelen ze in overeenstemming met het voorschrift uit de wet van Mozes *(Ex 29:38-46)*. De kracht van het brandoffer is de beste bescherming die het volk zich maar kan wensen.

Het groot maken van Christus in onze harten en Hem voortdurend aan God voorstellen in het 'brandofferkarakter' is de beste verdediging tegen de vijand. Als we een brandoffer brengen, wil dat zeggen dat we beseffen, en dat ook tegen God zeggen, dat God door Christus is verheerlijkt en dat wij in Christus aangenaam zijn voor God. Het besef van het brandoffer is ook verdwenen in Babel.

Ook het vieren van het Loofhuttenfeest gebeurt *"volgens wat geschreven staat" (vers 4)*, dat wil zeggen zoals het in het Woord van God staat *(Lv 23:33-36)*. Er is een Goddelijk enthousiasme in het weer offeren en feestvieren naar de wil van God. Elke vorm van wetticisme ontbreekt. Er is een heilig verlangen om de oude paden te gaan. De offers worden gebracht *"overeenkomstig de bepaling voor elke afzonderlijke dag" (vgl. Nm 29:12-38)*.

Het offeren op het altaar is niet beperkt gebleven tot deze ene keer aan het begin van de zevende maand. Het gebeurt voortaan geregeld, ook bij de andere feesttijden van de HEERE *(vers 5)*. Er worden offers gebracht bij het begin van elke nieuwe maand en op de vastgestelde tijden die de HEERE heeft geheiligd voor Zichzelf, dat wil zeggen de jaarlijkse feesten.

Naast alles wat het volk als geheel aan offers brengt, is er ook sprake van het brengen van een offergave door ieder die dat in zijn hart heeft. Het offeren door het volk als geheel betekent niet dat de individuele offerande verdwijnt. God ziet zowel het geheel als de enkeling in dat geheel. Zo is het ook als de gemeente samenkomt. De gemeente brengt als geheel geestelijke offers aan God, terwijl tegelijk iedere gelovige persoonlijk aanbidding in zijn hart heeft voor God en Christus.

Zorg voor de fundering van de tempel | *verzen 6-7*

> *6 Vanaf de eerste dag van de zevende maand begonnen zij de HEERE brandoffers te brengen, maar de fundering voor de tempel van de HEERE was nog niet gelegd. 7 Daarom gaven zij geld voor de steenhouwers en voor de ambachtslieden, en eten en drinken en olie voor de Sidoniërs en de Tyriërs, om cederhout te laten komen van de Libanon, over zee naar Jafo, overeenkomstig de vergunning hun [verleend] door Kores, de koning van Perzië.*

Het voorgaande vindt allemaal plaats voordat het huis van God is gebouwd *(vers 6)*. Dit wijst erop dat er altijd eerst de waardering van Christus Zelf en de vreugde in Zijn werk moet zijn, voordat iemand aandacht krijgt voor en inzicht krijgt in de waarheid van de gemeente als het huis van God. Altaar en tempel horen wel bij elkaar. Wat wordt voorgesteld in het brandoffer, is dat het volk beseft door God te zijn aangenomen als Zijn volk. Wat echter ook nodig is, is dat de waarheid van de gemeente als het huis van God in de harten gevestigd wordt. Het is belangrijk dat ieder met inzicht zijn plaats in Gods huis leert innemen. Dat gaat God nu bewerken.

God gaat het bewustzijn van het belang van Zijn huis in de harten van Zijn volk bewerken. Dat werk komt bij de teruggekeerden tot uiting in het geven van geld om geschikte arbeiders te kunnen betalen en het benodigde materiaal te kunnen aanschaffen *(vers 7)*.

Als we dit vertalen naar onze tijd, kunnen we denken aan het ondersteunen van allerlei werk dat voor de Heer wordt gedaan. We kunnen denken aan de prediking van het evangelie. Ook kunnen we denken aan het geven van onderwijs in de gemeente waardoor baby's in het geloof voedsel krijgen en de gelovigen worden gebracht tot toewijding aan Christus op een plaats van afzondering van de (christelijke) wereld.

Fundering van de tempel gelegd | *verzen 8-11*

> *8 In het tweede jaar na hun komst naar het huis van God in Jeruzalem, in de tweede maand, begonnen Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, en de overigen van hun broeders, de priesters en de Levieten, en allen die uit de gevangenschap naar Jeruzalem waren gekomen [met de bouw]. Zij stelden de Levieten aan van twintig jaar en daarboven om toezicht te houden op het werk aan het huis van de HEERE. 9 Toen trad Jesua aan, [met] zijn zonen en zijn broeders, [en] Kadmiël met zijn zonen, de nakomelingen van Juda, als één [man] om toezicht te houden op hen die het werk deden in het huis van God, [en ook] de zonen van Henadad, hun zonen en hun broeders, de Levieten. 10 En de bouwers legden de fundering van de tempel van de HEERE, en men stelde de priesters op, gekleed [in ambtsgewaad], met de trompetten, en de Levieten, de nakomelingen van Asaf, met de cimbalen, om de HEERE te prijzen, naar de richtlijnen van David, de koning van Israël. 11 Zij zongen in beurtzang bij het prijzen en bij het danken van de HEERE dat [Hij] goed is, dat Zijn goedertierenheid over Israël tot in eeuwigheid is. Heel het volk hief een groot gejuich aan bij het prijzen van de HEERE, omdat de fundering voor het huis van de HEERE gelegd was.*

In het tweede jaar na hun terugkeer in het land wordt er een begin gemaakt met de bouw van de tempel *(vers 8)*. Er staat echter niet 'na hun komst in het land', maar *"na hun komst naar het huis van God"*. Dat laat twee dingen zien. In de eerste plaats toont het aan dat het eigenlijke doel van hun terugkeer naar het land het huis van God in Jeruzalem is. In de tweede plaats zien we dat, hoewel van dat huis niets anders dan een puinhoop te zien is, voor het geloof het huis er al – of: nog steeds – is.

De waarheid van het huis van God is verloren gegaan wat betreft de waardering van de mens. Dat betekent echter niet dat de gemeente als huis en lichaam niet meer zou bestaan. Wat de mens ook mag vergeten, voor God

en het geloof bestaat Gods huis op aarde. Als trouwe mensen terugkeren van menselijke tradities tot Christus en van menselijk gezag tot het Woord van God alleen, krijgt deze waarheid opnieuw gestalte in Zijn ogen.

Voor het werk van de herbouw van de tempel worden Levieten van twintig jaar en ouder aangesteld *(1Kr 23:24)*. In de woestijn zijn achtduizend vijfhonderdtachtig Levieten voor het werk beschikbaar, hier zijn dat er slechts vierenzeventig *(Ea 2:40)*. Er zijn slechts weinig Levieten uit Babel teruggekeerd. De rest heeft in Babel zijn thuis gevonden en is er gebleven. Het gemak heeft bij hen het verlangen naar een dienst in Jeruzalem weggenomen en hen inactief gemaakt.

Ook vandaag zijn er naar verhouding maar weinig gelovigen die hun taak als Leviet serieus nemen. Veel gelovigen zitten zondag aan zondag in de kerk of de gemeente alleen maar om te luisteren, zonder zich af te vragen of zij ook een aandeel kunnen leveren. Vaak is het onmogelijk vanwege de kerkelijke structuur. Maar ook waar dat wel mogelijk is, zitten velen in een samenkomst alleen maar om te consumeren. Ze moeten er niet aan denken dat er ook van hen een bijdrage aan de dienst zou worden verwacht! Door deze instelling moet soms te veel door te weinigen gebeuren.

Diverse personen worden aangesteld om op het werk toe te zien, waarbij ze *"als één [man]"* optreden *(vers 9; vgl. vers 1)*. Ze zijn medearbeiders van elkaar. Dit toezicht is nodig, opdat er geen vernieuwingen door menselijke overleggingen zullen zijn. Er wordt geen nieuw huis gebouwd. Er is altijd maar één huis van God geweest. Het is steeds dezelfde tempel, maar met een verschillende heerlijkheid. Zo is het ook met de gemeente.

Het leggen van de fundering *(vers 10)* is het begin van de bouw van de tempel en tevens de garantie van de voltooiing. Als de bouwers daarmee klaar zijn, worden de priesters opgesteld, *"gekleed [in ambtsgewaad]"*, dat wil in beeld zeggen in de waarde van wat Christus heeft volbracht. Er wordt niet gewacht tot het huis klaar is. Wanneer begonnen is een plaats voor de dienst van God voor te bereiden, leidt de Geest ons om aan Christus, van Wie David een beeld is, te denken in verbinding met die dienst.

Ook is er een samen zingen in *"beurtzang"* *(vers 11)*. Beurtzang laat zien dat er in de diensten van de gelovigen een wisselwerking is. Wat de een uitspreekt wordt door een ander beantwoord en aangevuld. De blijdschap

en dankbaarheid worden in de tegenwoordigheid van de HEERE geuit en is Hem aangenaam. Voor hen die niets anders hebben gekend dan de gevangenschap, is het een grote vreugde in aanraking te komen met wat van God is.

Wanneer God aan Zijn gemeente een tijd van hervorming en verlevendiging geeft, is dat omdat er een terugkeer is tot wat de Schrift zegt. Dan komt er in de leer en in de eredienst losmaking van wat mensen hebben bedacht. Het gevolg kan niet anders zijn dan blijdschap onder de gelovigen. Dan vloeien in de kracht van de Geest hun harten over van lof en dank aan Hem Die hun ogen heeft geopend en hun boeien heeft verbroken.

In de lofprijzing wordt bezongen dat de HEERE *"goed is"* en *"dat Zijn goedertierenheid over Israël tot in eeuwigheid is"*. Deze lofprijzing zal tijdens het duizendjarig vrederijk telkens weer klinken *(Ps 136)*. Dan zal alles in overeenstemming met Gods wil zijn, want dan zal de Heer Jezus regeren. Wij kunnen dat nu al beleven als Christus als Heer in onze harten heerst.

De reactie van het hele volk op de beurtzang waarin de HEERE wordt geprezen, is *"een groot gejuich"*. De aanleiding daarvoor is dat *"de fundering van de tempel gelegd was"*. Deze fundamentlegging is van grote betekenis voor het volk. Nu kan er echt gebouwd gaan worden. Voor het geloof is Christus het fundament. Als we dat zien, zullen we ons in Hem verheugen en met vreugde aan het werk gaan om onze bijdrage aan de bouw van Gods huis leveren.

Gemengde gevoelens | *verzen 12-13*

> *12 Maar velen van de priesters en de Levieten en de familiehoofden, [namelijk] de ouderen die het eerste huis op zijn fundering gezien hadden, huilden met luide stem toen [zij] dit huis voor hun ogen [zagen], terwijl vele [anderen] met gejuich [en] met blijdschap [hun] stem verhieven. 13 En het volk kon geen onderscheid maken tussen het geluid van het vreugdegejuich en het geluid van het huilen van het volk, want het volk hief een groot gejuich aan en het geluid werd tot ver gehoord.*

Wie vandaag denkt aan de gemeente van God in het begin, kan het huilen van de ouderen begrijpen *(vers 12)*. Dit is het geval bij hen die dieper zijn ingeleid in de waarheid van de Schrift over de gemeente. Zij zien hoe ver

men verwijderd is van het ideale gemeentelijke leven, dat veel gelovigen voortleven in de oude sleur van wat door de vaderen is overgeleverd. Bij de jongeren is er een andere uiting. Zij beleven voor het eerst dat er toch iets, ook in een tijd van zwakheid en verval, van de gemeente als huis van God zichtbaar wordt.

De jeugd is een periode van enthousiasme en uitbundigheid van geest, terwijl ouderdom de tijd is van bezinning. Beide zijn nodig. Het gevaar van de jeugd is om te zorgeloos de toekomst in te zien, te enthousiast plannen te maken, terwijl de ouderen gevaar lopen te zeer vast te houden aan het verleden. Het is belangrijk dat ze beiden begrip hebben voor elkaar. Jongeren doen er goed aan de raad van ouderen te vragen bij een nieuw werk. Voor ouderen is het soms moeilijk een speciaal werk te herkennen dat God aan jongeren heeft toevertrouwd en waarin zij niet lang zullen kunnen delen. Soms ook vergeten ze hun eigen jeugd. Ouderen die zich verheugen in wat God in jongeren werkt, zullen hun onmisbare bijdrage kunnen leveren.

God verblijdt Zich over de vreugde van Zijn volk en begrijpt de tranen van de ouderen. Voor beide gevoelsuitingen is er plaats. Ze smelten samen in één groot geluid *(vers 13)*. Dit is de ware uitdrukking van de stand van zaken. Beide gevoelens geven uiting aan de werkelijkheid die in hen is. Dat keurt de Geest goed. Dit is harmonie en geen wanklank. Het moet een overweldigende indruk hebben gemaakt. Een heel volk, waarvan het ene deel luid uiting geeft aan hun verdriet en het andere deel luid uiting geeft aan hun vreugde en dat bij dezelfde gelegenheid en met een betrokkenheid die voor beide partijen even groot is.

Het aantal dat zich de heerlijkheid van het eerste of vorige huis, dat is de tempel van Salomo, kan herinneren, is klein. Hun gehuil moet onweerstaanbaar en luid zijn geweest als het zich zo kan vermengen met het grote gejuich van het volk. We mogen hen niet bezien als ondankbaar en melancholiek, alsof ze de feestvreugde van de anderen vanwege dit grootse gebeuren zouden bederven. Het laat ons de keerzijde zien die niet mag ontbreken. Hoe gezegend een opwekking ook mag zijn, onze vreugde wordt getemperd door de herinnering aan de genade en kracht die is geopenbaard onder de apostolische energie, zoals we dat in het begin van het boek *Handelingen* zien.

Ezra 4

Inleiding

Als het volk met de tempelbouw begint, komt de tegenstander in actie. God komt niet tussenbeide. Hij erkent de heerschappij van de volken, die gekomen is vanwege de ontrouw van Zijn volk. Hoewel Hij niet tussenbeide komt, is Hij niet onverschillig ten aanzien van wat Zijn volk doet en wat er met hen gebeurt. Hij wacht tot de tijd rijp is om Zijn volk weer tot werkzaamheid op te wekken.

Tegenstanders willen meewerken | *verzen 1-5*

> *1 Toen de tegenstanders van Juda en Benjamin hadden gehoord dat de ballingen een tempel bouwden voor de HEERE, de God van Israël, 2 kwamen zij naar Zerubbabel toe en naar de familiehoofden en zeiden tegen hen: Laten wij samen met u bouwen, want zoals u zoeken [ook] wij uw God. En aan Hem offeren wij sinds de dagen van Esar-Haddon, de koning van Assyrië, die ons hierheen heeft laten trekken. 3 Maar Zerubbabel en Jesua en de overige familiehoofden van Israël zeiden tegen hen: Het is niet aan u en aan ons om [samen] een huis voor onze God te bouwen, want wíj alleen zullen [het] bouwen voor de HEERE, de God van Israël, zoals koning Kores, de koning van Perzië, ons geboden heeft. 4 Het volk van het land ontmoedigde het volk van Juda en zij joegen hun schrik aan bij het bouwen. 5 En zij huurden raadslieden tegen hen om hun plan te verijdelen, al de dagen van Kores, de koning van Perzië, tot aan het koningschap van Darius, de koning van Perzië.*

Zodra het fundament is gelegd, verschijnen de tegenstanders op het toneel, net als bij het begin van de gemeente *(verzen 1-2)*. De eerste aanval komt niet van binnen, maar van buiten. Zodra er maar ergens op aarde een zegening van God komt, komt ook direct de duivel met zijn listen en vijandschap. De Geest van God noemt de mannen die wensen mee te bouwen aan de tempel, *"tegenstanders"*. Hun woorden klinken vriendelijk, maar de Geest toont direct hun ware karakter. Zij zijn tegenstanders. Zij zoeken de ondergang van de weinige teruggekeerden.

Hun tactiek is die van de duivel die met listen probeert invloed te krijgen. Zouden ze eenmaal voet binnen de stad van God hebben gekregen, dan was hun list geslaagd en zouden ze hun verderfelijk werk kunnen uitvoeren. Hun opzet is niet bouwen, maar afbreken. Voor het kleine en zwakke overblijfsel is het een verzoeking. Het aanbod vermeerdert het aantal handen voor de bouw. De bouw zou gemakkelijker en sneller gaan. Zo zou het in elk geval lijken. De werkelijkheid is echter dat hun kracht kleiner zou worden. De veiligheid en kracht van het volk liggen in hun afzondering voor God. Als dat vergeten wordt, gaan christenen zich bezighouden met wereldse vraagstukken, wat ten koste gaat van de bouw van Gods huis.

De tegenstanders beweren dat ze dezelfde God aanroepen en ook offers hebben gebracht *(vers 2)*. Ze nemen een vriendelijke houding aan, ze willen vriendschap sluiten. Hier komt de satan *"als een engel van het licht" (2Ko 11:14)*, terwijl we hem in *vers 4* zien *"als een brullende leeuw" (1Pt 5:8)*.

Esar-Haddon is de zoon van Sanherib en heeft de weerspannige stammen van Israël weggevoerd *(2Kn 17:6-8)*. Door hem zijn andere volken naar Samaria gebracht. Er is een mengvorm van godsdienst ontstaan, waarbij zij de HEERE vereren en tevens hun afgodsbeelden dienen *(2Kn 17:41)*. Naar hun eigen belijdenis behoren de tegenstanders niet bij het volk van God, hoewel ze zich in het land bevinden. Ze weten ook niets van verlossing door het bloed, ze kennen Gods machtige daden voor Zijn volk niet. Wat ze weten, hebben ze van horen zeggen.

Het aanbod om samen te werken is een valstrik. Het overblijfsel doorziet de list en ontmaskert hen als valse arbeiders *(vgl. Op 2:2; 2Ko 11:13)*. De bouw van de tempel mag door niemand anders gebeuren dan alleen door leden van Gods volk. Hun antwoord is: *"Wíj alleen" (vers 3)*. Dat is geen enghartigheid, maar trouw aan de HEERE.

De gemeente heeft dat vergeten. Uit haar geschiedenis blijkt dat ze zelfs bewust de hulp van de wereld heeft gezocht. We moeten de bijzondere plaats van de gemeente van God niet opgeven omdat we maar een zwak overblijfsel zijn. We moeten het beginsel nooit opgeven dat alleen zij die leden van het lichaam van Christus zijn, hun plaats van verantwoordelijkheid in het werk van de Heer kunnen innemen. We moeten niet zwichten voor de geest van deze tijd.

De laatste woorden van *vers 3* zijn een verootmoedigende belijdenis van hun positie van slavernij onder de volken. Daarin ligt opgesloten het gemis aan vroegere heerlijkheid en de aanwezigheid van zwakheid, beide als gevolg van hun falen en het oordeel van God daarover. Het geloof rekent echter op de genade die in God aanwezig is en die een nieuw begin mogelijk heeft gemaakt. Daarom is er ook een moedig optreden en een weigering een verbinding aan te gaan met hen die niet tot Gods volk behoren. Zij spreken in de geest van wat God in *Psalm 50* tegen de goddeloze zegt *(Ps 50:16)*.

Maar tot de goddeloze zegt God:
Hoe durft u over Mijn verordeningen te vertellen
en Mijn verbond in uw mond te nemen?
(Ps 50:16)

Na de weigering openbaart zich de ware aard van de tegenstanders *(vers 4)*. Het vlees haat het om niet meegeteld te worden in het werk van God. Nu proberen de tegenstanders via intimidatie het werk te verstoren. De tegenstand bestaat niet uit een incident, maar houdt voortdurend aan, zolang Kores leeft *(vers 5)*.

Aanklacht tegen de Joden | *verzen 6-16*

> *6 Tijdens het koningschap van Ahasveros, in het begin van zijn koningschap, schreven zij een aanklacht tegen de bewoners van Juda en Jeruzalem. 7 In de dagen van Arthahsasta schreven Bislam, Mithredath en Tabeël en de overigen van zijn ambtgenoten naar Arthahsasta, de koning van Perzië. De tekst van de brief was geschreven in Aramees [schrift] en in het Aramees vertaald. 8 Rehum, de kanselier, en Simsai, de secretaris, schreven een brief tegen Jeruzalem aan koning Arthahsasta, als volgt: 9 Kanselier Rehum, secretaris Simsai en hun overige ambtgenoten, Dinaïeten, Afarsatieten, Tarpelieten, Afarsieten, Archavieten, Babyloniërs, [en] Susanieten, die Elamieten zijn, 10 en de overige volken die de grote en vermaarde Asnappar in ballingschap heeft gevoerd en heeft doen wonen in de stad van Samaria en de rest [van het gebied] aan deze zijde van de Eufraat, en op dit tijdstip. 11 Dit is een afschrift van de brief die zij aan hem, aan koning Arthahsasta, zonden: [Van] uw dienaren, de mannen aan deze zijde van de Eufraat, en op dit tijdstip. 12 Laat het de koning bekend zijn dat de Joden die van u zijn weggetrokken, bij ons in Jeruzalem zijn gekomen en die opstandige en slechte stad [weer] aan het opbouwen zijn. Zij voltooien de muren en herstellen de fundamenten. 13 Laat het de koning nu bekend zijn*

> *dat, wanneer deze stad herbouwd is en zijn muren voltooid zijn, men geen belasting, heffingen of tol meer zal opbrengen, en dit zal zeker nadelig zijn voor [de inkomsten van] de koningen. 14 Welnu, omdat het zout van het paleis ons zout is, en het ons niet past om [lijdelijk] toe te zien bij de schande van de koning, daarom hebben wij [dit bericht] gezonden, om het de koning te laten weten, 15 zodat men [het] kan opzoeken in het boek met de kronieken van uw vaderen. Dan zult u [het] vinden in het boek met de kronieken en te weten komen dat deze stad een opstandige stad is, die nadelig geweest is voor koningen en gewesten, en dat er van oudsher oproer in ontketend werd. Daarom is deze stad verwoest. 16 Wij geven de koning te kennen dat, als deze stad zal worden herbouwd en zijn muren voltooid, u daardoor geen deel meer zult hebben aan deze zijde van de Eufraat.*

In de *verzen 6-23* wordt vermeld op welke wijze de vijanden succes hebben om het werk van de tempelbouw stil te leggen. In de dagen van Ahasveros of Arthahsasta, schrijven ze een brief aan hem waarin zij de Joden aanklagen. Dat doen ze zodra hij koning is *(vers 6)*. Ze laten er geen gras over groeien.

Om hun voornemen uit te voeren de tempelbouw een halt toe te roepen bundelen de vijanden de krachten. Uit de opsomming wie deze vijanden zijn *(verzen 7-10)*, wordt duidelijk dat alle volken zich verbinden in hun opzet om de bouw van de tempel stop te zetten. Hoezeer ze ook van elkaar mogen verschillen, ze zijn een in hun streven tegen wat van en voor God is. In hun vijandschap verenigen zij zich *(Ps 2:2)*. Zo worden Herodes en Pilatus *"vrienden met elkaar"* in hun verwerping van de Heer Jezus, *"want zij leefden tevoren in vijandschap jegens elkaar" (Lk 23:12)*.

> *De koningen van de aarde stellen zich op*
> *en de vorsten spannen samen*
> *tegen de HEERE en tegen Zijn Gezalfde:*
> *... (Ps 2:2)*

In hun aanklacht, waarvan een afschrift bewaard is gebleven en nu wordt geciteerd *(vers 11)*, noemen zij verschillende dingen die de koning moeten overtuigen dat de bouw moet worden gestaakt. Ze bedienen zich daarbij van de nodige leugens. De beschuldiging dat de Joden de stad herbouwen *(vers 12)*, is een leugen. Het gaat om de tempel en daarvoor heeft Kores juist de opdracht gegeven. Ook het financiële nadeel dat de koning zou lopen doordat het volk *"geen belasting, heffingen of tol meer zal opbrengen" (vers 13)*, is een leugen.

Wat henzelf betreft, prijzen de vijanden zichzelf bij Ahasveros aan als trouwe onderdanen *(vers 14)*. Ze doen alsof de eer en het belang van zijn regering hun aan het hart gaan. Met de uitspraak dat *"het zout van het paleis ons zout is"* zeggen ze dat ze betaald worden door het hof van de koning en dat ze zonder wat ze van het paleis krijgen niet zouden kunnen leven. Ze doen alsof ze de koning daar zozeer dankbaar voor zijn, dat ze hem nu waarschuwen voor wat de Joden doen, want dat is *"tot schande van de koning"* en dat kunnen ze niet aanzien.

Zo wordt ook vijandschap tegen Christus vaak verpakt in een huichelachtige liefde voor wereldse heersers. De Joden haten de Romeinse regering, maar kunnen toch, omdat het hun boze plannen dient om Christus te doden, roepen: *"Wij hebben geen koning dan de keizer" (Jh 19:15)*.

De beschuldiging van een zwart verleden *(vers 15)* is helaas wel gedeeltelijk waar. De laatste koningen van het tweestammenrijk, Jojakim en Zedekia, zijn opstandig geweest tegen hun overheersers aan wie de HEERE hen heeft overgeleverd. Het gevaar van terreinverlies waarover de vijanden schrijven *(vers 16)*, is ook weer verzonnen. Ze halen alles uit de kast om de koning er maar toe te brengen het gebod uit te vaardigen dat de bouw van de tempel moet worden gestaakt.

Antwoord van de koning | *verzen 17-22*

> *17 De koning zond dit antwoord aan Rehum, de kanselier, Simsai, de secretaris, en de overigen van hun ambtgenoten die in Samaria woonden en [in] de rest [van het gebied] aan deze zijde van de Eufraat: Vrede [zij u], en op dit tijdstip. 18 De brief die u ons gestuurd hebt, is duidelijk aan mij voorgelezen. 19 Er is een bevel door mij uitgevaardigd. Men heeft het onderzocht en gevonden dat deze stad zich van oudsher tegen koningen heeft verzet en dat er in haar opstand en oproer is ontketend. 20 Er zijn [zelfs] machtige koningen in Jeruzalem geweest die overal aan de overzijde van de Eufraat geheerst hebben en aan wie belasting, accijnzen en tol is betaald. 21 Welnu, geef bevel deze mannen op te laten houden, zodat die stad niet herbouwd wordt, totdat door mij [daartoe] het bevel wordt gegeven. 22 Hoed u ervoor om hierin een nalatigheid te begaan. Waarom zou de schade toenemen ten nadele van de koningen?*

Het antwoord komt *(vers 17)*. Na de gebruikelijke inleiding laat de koning weten dat de brief aan hem is voorgelezen *(vers 18)*. Vervolgens vermeldt

de koning dat hij een bevel heeft uitgevaardigd om de zaak te onderzoeken *(vers 19)*. Uit de bevindingen van dat onderzoek *(vers 20)* en het bevel dat hij geeft *(vers 21)*, blijkt dat hij zich door het bedrog en de leugens van de schrijvers van de brief heeft laten misleiden.

Hij heeft geen nauwkeurig onderzoek ingesteld naar hun verklaringen over de Joden en wat zij nu doen. Hij heeft de beschuldigingen als bewezen aangenomen. Daardoor is hij bereid om hun een bevel te sturen om het werk te laten stoppen. Hij spoort de vijanden aan zijn bevel snel uit te voeren. Hij motiveert het bevel met de woorden die de vijanden hebben gebruikt om hem tot handelen aan te zetten *(vers 22; vers 13)*. Koningen zijn uiterst gevoelig voor verlies van inkomsten. Van dit gevoelige punt hebben de vijanden sluw en met succes gebruikgemaakt.

Het werk stilgelegd | *verzen 23-24*

> *23 Zodra het afschrift van de brief van koning Arthahsasta voorgelezen was voor Rehum, Simsai, de secretaris, en hun ambtgenoten, vertrokken ze haastig naar Jeruzalem, naar de Joden en lieten hen met kracht en geweld ophouden. 24 Toen hield het werk aan het huis van God in Jeruzalem op, ja, het hield op tot het tweede regeringsjaar van Darius, de koning van Perzië.*

De vijanden gaan onmiddellijk met het antwoord van de koning aan de slag *(vers 23)*. Ze gaan snel naar Jeruzalem, naar de Joden en dwingen hen op hardhandige wijze met de bouw van de tempel op te houden. De Joden laten zich ertoe dwingen, hoewel het verlangen van de HEERE toch boven het bevel van deze koning moet gaan. De list slaagt omdat de eerste werkingen van Gods Geest door het zoeken van eigen belang *(Hg 1:2-4,9)* niet meer aanwezig zijn. Ook zijn ze de opdracht van Kores, die naar de wil van God is, vergeten. De liefde is verkoeld, de eerste liefde is verlaten.

Zo komt de bouw stil te liggen voor een periode die rond de vijftien jaar zal duren. In de tijd dat de bouw stilligt, moet het volk zich wel ergens anders mee hebben beziggehouden. Waarmee anders zal dat zijn dan met eigen belangen *(Hg 1:4; Fp 2:21)*? De arbeid wordt gestaakt door gebrek

Is het voor u wel de tijd
om in uw [fraai] overdekte huizen te wonen,
terwijl dit huis verwoest ligt? (Hg 1:4)

..., want allen zoeken hun eigen [belang], niet dat van Jezus Christus. (Fp 2:21)

aan geloof en vertrouwen op God, in plaats van dat de tegenstand hen tot gebed brengt.

Dat het volk het werk uiteindelijk neerlegt, is dan ook niet als gevolg van het bevel van de koning, maar het gevolg van gebrek aan geloof. Misschien hebben ze de schuld gegeven aan de omstandigheden. Als hun geloof op God gericht zou zijn geweest, zou Hij met hen zijn geweest. Geestelijke voorspoed, de kracht van het geloof, zet de (christelijke) wereld aan tot vijandschap. Bij het zoeken van eigen belangen maakt de (christelijke) wereld zich niet druk om ons. Het licht, waardoor die belangen worden ontdekt, schijnt dan niet.

Uit *Haggaï* wordt duidelijk dat niet alleen de tegenstand van de vijand hen het werk doet neerleggen. In *Haggaï* zijn de vijanden niet actief, maar gaat God tot hen spreken. Hun vrees voor de tegenstanders is groter dan hun geloof in God. Omdat ze de moed verliezen en aan zichzelf denken, gaan ze hun eigen belangen zoeken en beginnen ze met de bouw en het verfraaien van hun eigen huizen.

God komt, in overeenstemming met de tijden van de volken, niet in kracht voor Zijn volk op, maar Hij gaat Zijn werk doen in het hart en het geweten van het volk *(Zc 4:6)*. Zo hebben ook wij geen machtspositie of machtsmiddelen. Onze macht is: het geloof.

Dit is het woord van de HEERE tot Zerubbabel:
Niet door kracht
en niet door geweld,
maar door Mijn Geest,
zegt de HEERE van de legermachten. (Zc 4:6)

Ezra 5

Inleiding

Het is één ding in de juiste *positie* te zijn, het is iets anders ook in de juiste *conditie* te zijn. Het overblijfsel bevindt zich op de juiste plaats, daar waar de Naam woont. Maar ze zijn in een toestand geraakt waarin ze gemakkelijk ontmoedigd worden en met de bouw van de tempel ophouden. In zo'n situatie is de oplossing niet om alles maar op te geven en terug te keren naar de plaats waar ze vandaan zijn gekomen. De oplossing is te luisteren naar het Woord van God en te vertrouwen op God dat Hij door Zijn Geest zal geven wat in die situatie nodig is.

Het gebeurt vaak dat mensen zekere waarheden zien en genade zoeken om daarin te wandelen. Na verloop van tijd verdwijnt de eerste frisheid en komt er een periode van laksheid en onverschilligheid. De liefde van de velen verkoelt en de dauw van de jeugd verdwijnt. Wat dan? Terugkeren naar wat ze eens hebben verlaten ter wille van Christus? Nee! Wat gebeuren moet, is in die positie roepen tot God dat er door Zijn Geest herleving en zegen bewerkt zal worden.

De tempelbouw hervat | *verzen 1-2*

> *1 De profeten Haggaï, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo, profeteerden onder de Joden die in Juda en in Jeruzalem waren; in de Naam van de God van Israël [profeteerden zij] tegen hen. 2 Toen stonden Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, op en begonnen het huis van God, Die in Jeruzalem [woont], te herbouwen. Gods profeten, die hen ondersteunden, waren bij hen.*

De effecten van de eerste opwekking zijn grotendeels verdwenen. Zij die een opwekking hebben meegemaakt, hebben een nieuwe opwekking nodig. Het is gemakkelijker een overwinning te behalen dan die te benutten. We kunnen in de strijd overwinnen, maar aan de overwinning ten onder gaan. God geeft aan de kinderen Israëls vanuit een andere richting een kostbare bemoediging. Al is het volk ook onderworpen aan de volken, God blijft altijd soeverein. Zijn Woord is altijd van absoluut gezag voor Zijn volk als Hij Zich verwaardigt tot hen te spreken.

Haggaï en Zacharia worden tot Zijn volk gezonden en profeteren te midden van het volk *(vers 1)*. Deze mededelingen van God zijn bijzonder waardevol, zoals Zijn Woord altijd is. Hoewel dit geen verandering brengt in de positie van het volk ten opzichte van de volken, is het toch een treffend bewijs dat God belangstelt in Zijn volk. Het laat zien dat wat hun moeilijkheden ook mogen zijn, de God van Israël verheven is boven alles wat macht heeft om Zijn volk te onderdrukken. God komt tussenbeide, niet door een machtsdaad van koning Darius, maar door het woord van de profetie. De macht van Zijn Geest werkt door de profeten om het geweten van het volk wakker te schudden.

Profeten worden door God gebruikt als Zijn volk in een slechte toestand verkeert en de verantwoordelijke leiders falen. Haggaï (betekent 'de feestelijke') en Zacharia (betekent '*Jahweh* gedenkt') maken de toestand van het volk openbaar. Haggaï spreekt niet over de uiterlijke moeilijkheden, maar over de toestand van het volk. Hij spreekt meer tot het geweten. Zacharia spreekt meer tot het hart van het volk. De dienst van Zacharia wordt in het algemeen meer gewaardeerd dan die van Haggaï, maar beide zijn nodig.

De profeten wekken niet alleen op tot het werk, maar blijven ook tijdens het werk met hun woorden de werkers ondersteunen en bemoedigen *(vers 2)*. Als gevolg van de door God gegeven dienst van de Geest wordt allereerst de geest van de leiders van het volk opgewekt. Zij geven het goede voorbeeld. De profeten zullen de werkers de toekomstige heerlijkheid van het huis hebben voorgesteld, de vestiging van het Messiaanse rijk en de zegen voor het volk. Terugkeer tot de Heer geeft kracht voor het werk en vertrouwen dat God voor hen de moeilijkheden zal overwinnen.

Opnieuw tegenstand | *verzen 3-5*

> *3 In die tijd kwam Tattenai, landvoogd van [het gebied] aan deze zijde van de Eufraat, met Sthar-Boznai en hun ambtgenoten naar hem toe. Ze zeiden tegen hen als volgt: Wie heeft u bevel gegeven dit huis te herbouwen en deze muur te voltooien? 4 Toen vroegen zij hun als volgt: Wat zijn de namen van de mannen die dit gebouw herbouwen? 5 Maar het oog van hun God rustte op de oudsten van de Joden, zodat men hen niet liet ophouden totdat de zaak voor Darius zou komen, en men dan daarover een brief zou terugbrengen.*

Zodra het volk weer actief wordt voor de HEERE en de bouw van Zijn huis weer ter hand wordt genomen, melden ook de tegenstanders zich weer *(verzen 3-4)*. Van hen horen we niet als Israël bezig is met hun eigen huizen. Omdat er weer geloof is, durven ze weer te bouwen, hoewel er een verbod is *(vers 5)*. Het resultaat van dit geloof is dat de tussenkomst van hun tegenstanders zelfs de aanleiding wordt tot een gebod ten gunste van hen.

Brief aan Darius over de herbouw | *verzen 6-17*

> *6 Afschrift van de brief die Tattenai, landvoogd van [het gebied] aan deze zijde van de Eufraat, en Sthar-Boznai en zijn ambtgenoten, de gerechtsdienaren aan deze zijde van de Eufraat, aan koning Darius zonden. 7 Zij zonden hem een verslag en daarin was als volgt geschreven: Aan koning Darius, alle welstand!*
> *8 Het zij de koning bekend dat wij naar het gewest Juda gegaan zijn, naar het huis van de grote God, dat herbouwd wordt met grote stenen; het hout wordt in de wanden gelegd. Dit werk wordt zorgvuldig gedaan en maakt goede vorderingen door hun hand. 9 Toen hebben wij aan deze oudsten gevraagd [en] hun als volgt gezegd: Wie heeft u bevel gegeven dit huis te herbouwen en deze muur te voltooien? 10 Verder hebben wij hun ook hun namen gevraagd, om ze u te kennen te geven, zodat we [hierbij] de namen noteren van de mannen die aan het hoofd van hen [staan]. 11 En zij hebben ons het volgende antwoord gegeven: Wij zijn dienaren van de God van de hemel en de aarde. En [wij] bouwen het huis [weer] op dat vele jaren tevoren is gebouwd, want een groot koning van Israël heeft het gebouwd en voltooid. 12 Maar omdat onze vaderen de God van de hemel hadden vertoornd, heeft Hij hen in de hand van Nebukadnezar, de koning van Babel, de Chaldeeër, gegeven, die dit huis heeft vernield en het volk in ballingschap heeft gevoerd naar Babel. 13 Maar in het eerste jaar van Kores, de koning van Babel, heeft koning Kores bevel gegeven dit huis van God [weer] op te bouwen. 14 Zelfs de voorwerpen uit het huis van God, die van goud en zilver waren, die Nebukadnezar uit de tempel in Jeruzalem had weggehaald en deze naar de tempel van Babel had gebracht, heeft koning Kores uit de tempel van Babel weggehaald en gegeven aan [een man] wiens naam Sesbazar was, die hij tot landvoogd had aangesteld. 15 En hij zei tegen hem: Neem deze voorwerpen mee en ga ze terugzetten in de tempel in Jeruzalem. En laat het huis van God herbouwd worden op zijn [oorspronkelijke] plaats.*
> *16 Toen kwam deze Sesbazar en legde de fundamenten van het huis van God*

> *in Jeruzalem. Van toen af tot nu toe is [eraan] gebouwd, maar het is [nog] niet voltooid. 17 Welnu, als het de koning goeddunkt, laat er [dan] gezocht worden in het schathuis van de koning daar in Babel, of er een bevel door koning Kores gegeven is om dit huis van God in Jeruzalem te herbouwen, en laat men de wil van de koning hierover naar ons toezenden.*

De brief die de tegenstanders verzenden, geeft een eerlijk verslag van de werkzaamheden en verschilt daarin met de brief uit het vorige hoofdstuk. De brief begint met het noemen van de afzenders *(vers 6)* en de geadresseerde *(vers 7)*. De eerste mededeling is een getuigenis van de ijver en toewijding van de bouwers *(vers 8)*. De wereld ziet hoe de gelovigen bezig zijn voor de woonplaats van God, de gemeente. Als ze zien dat zij zich ervoor inzetten, komen ze daarvan onder de indruk. Ze zien de ijver en de voorspoed.

Vervolgens vermelden de afzenders wat ze de bouwers hebben gevraagd en waarom *(verzen 9-10)*. Het antwoord van de bouwers aan hun ondervragers wordt ook weergegeven. Dat antwoord is een mooi getuigenis van wie ze zijn: *"Dienaren van de God van de hemel en de aarde" (vers 11)*. Het is een verklaring van Zijn alles te boven gaande autoriteit. Hij is geen plaatselijke godheid. Ze staan in verbinding met de God van Wie de hele schepping afhankelijk is. Dat bewustzijn zorgt ervoor dat ze zonder vrees voor mensen zijn.

Ze erkennen ook eerlijk dat ze nu in de macht van de volken zijn vanwege hun ontrouw en de toorn van God *(vers 12)*. Die ontrouw is er ook de oorzaak van dat God Zijn huis aan de verwoesting door Nebukadnezar heeft prijsgegeven. Verder antwoorden ze dat ze bezig zijn met de herbouw van het huis van de HEERE dat *"dit huis" (verzen 12-13)* wordt genoemd. Het is hetzelfde huis als het huis dat *"een groot koning" (vers 11)*, dat is Salomo, heeft gebouwd. Het is geen ander huis. Ook wij mogen herbouwen en worden daartoe aangemoedigd.

De bouwers beroepen zich ook op het bevel van Kores *(vers 13)*. Kores wordt hier *"de koning van Babel"* genoemd, want Babel is door hem veroverd. Van daaruit zijn de Joden ook vertrokken naar Jeruzalem. Kores heeft bij hun vertrek ook alle voorwerpen die Nebukadnezar uit Jeruzalem naar Babel heeft gebracht, uit de tempel in Babel gehaald en ze aan de Joden meegegeven *(vers 14)* om ze weer in Gods tempel te plaatsen *(vers 15)*.

Daarna spreken ze over de fundamentlegging van de tempel en dat ze aan de tempel hebben gebouwd *"van toen af tot nu toe"* en dat de bouw van het huis van God nog niet voltooid is. Ze spreken niet over hun verslapping in de bouw waardoor er vijftien jaar niet aan de tempel is gewerkt. Het oponthoud is een zaak tussen hen en hun God.

De afzenders besluiten hun brief met het verzoek aan Darius om te onderzoeken of er werkelijk een bevel door Kores is gegeven om *"dit huis van God in Jeruzalem te herbouwen"* *(vers 17)*. Ze geven ook de 'zoekplaats' aan en dat is *"in het schathuis van de koning daar in Babel"*. Ze besluiten hun brief met het verzoek dat de koning zijn wil naar aanleiding van het onderzoek aan hen laat zenden.

Ezra 6

Inleiding

In dit hoofdstuk hebben we het bewijs dat God nooit een gehoorzaam en vertrouwend volk aan zichzelf overlaat. Het onderzoek en het bevel van Darius maken aan het geloof duidelijk dat God achter de schermen aan het werk is. We zien ook dat Hij de macht van de vijand gebruikt voor de voortgang van Zijn voornemens. Het is er een voorbeeld van hoe voor hen *"die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede" (Rm 8:28; Fp 1:12)*.

Onderzoek en bevel van Darius | *verzen 1-15*

> *1 Toen gaf koning Darius bevel en men zocht in het archief, waar men de schatten neerlegt, in Babel. 2 En in Achmetha, de burcht in het gewest Medië, werd een boekrol gevonden, waarin het volgende geschreven stond: Om in gedachten te houden: 3 In het eerste jaar van koning Kores gaf koning Kores een bevel: Het huis van God in Jeruzalem, laat dat huis [weer] opgebouwd worden op de plaats waar men offers brengt. De fundamenten ervan moeten gelijk blijven, zijn hoogte zestig el en zijn breedte zestig el, 4 met drie rijen gehouwen stenen en een rij van nieuw hout. De onkosten zullen uit het huis van de koning betaald worden. 5 Bovendien moet men ook de gouden en zilveren voorwerpen van het huis van God, die Nebukadnezar uit de tempel in Jeruzalem had weggehaald en naar Babel had gebracht, teruggeven om naar de tempel in Jeruzalem gebracht te worden, op hun plaats; u moet ze terugzetten in het huis van God. 6 Welnu, Tattenai, stadhouder van [het gebied] aan de overzijde van de Eufraat, Sthar-Boznai en uw ambtgenoten, u gerechtsdienaren aan de overzijde van de Eufraat, blijf daar weg! 7 Laat hen aan het werk [blijven] aan dit huis van God. Laten de stadhouder van de Joden en de oudsten van de Joden dit huis van God herbouwen op zijn [oorspronkelijke] plaats. 8 Ook wordt door mij bevel gegeven wat u moet doen voor de oudsten van deze Joden, om dit huis van God te herbouwen. Uit het bezit van de koning, uit de belasting aan de overzijde van de Eufraat, moeten de onkosten aan deze mannen zorgvuldig en zonder ophouden vergoed worden. 9 En wat nodig is: jonge stieren, rammen en lammeren voor de brandoffers voor de God van de hemel, [en] tarwe, zout,*

wijn en olie volgens aanwijzing van de priesters in Jeruzalem; [het] moet hun dagelijks gegeven worden, zodat er [nergens] gebrek [aan] is. 10 Zo kunnen ze aangenaam [reukwerk] offeren aan de God van de hemel, en bidden voor het leven van de koning en zijn zonen. 11 Ook wordt door mij bevel gegeven dat van iedereen die dit bevel overtreedt een balk uit zijn huis zal worden uitgerukt, die zal worden opgericht; daaraan zal hij worden opgehangen. Zijn huis zal hierom tot een mesthoop gemaakt worden. 12 Moge God, Die Zijn Naam daar heeft doen wonen, elke koning en [elk] volk omverwerpen die zijn hand uitstrekt om [mijn bevel] te overtreden door dit huis van God in Jeruzalem te schaden. Ik, Darius, heb het bevel gegeven, laat het zorgvuldig uitgevoerd worden. 13 Toen handelden Tattenai, de landvoogd van [het gebied] aan de overzijde van de Eufraat, Sthar-Boznai en hun ambtgenoten op deze zorgvuldige wijze, overeenkomstig wat koning Darius had toegezonden. 14 En de oudsten van de Joden bouwden en maakten goede vorderingen onder de profetie van Haggaï, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo. Ze bouwden en voltooiden het overeenkomstig het bevel van de God van Israël en overeenkomstig het bevel van Kores en Darius en Arthahsasta, de koning van Perzië. 15 En dit huis werd voltooid op de derde dag van de maand Adar; het was het zesde regeringsjaar van koning Darius.

Als Darius de brief heeft ontvangen, geeft hij bevel een onderzoek in te stellen *(vers 1)*. Dan wordt een boekrol gevonden die de waarheid van de gebeurtenissen aan het licht brengt *(vers 2; vgl. Es 6:1-2)*. Darius is een groot vereerder van Kores, de stichter van het rijk. Dat verklaart zijn bereidheid zo te handelen zonder zich iets aan te trekken van wat Arthahsasta heeft bevolen. Deze laatste heeft trouwens een wet veranderd die niet veranderd mocht worden *(Dn 6:16)*.

Wat de teruggekeerde Joden hebben beweerd, is onderzocht en juist bevonden *(vers 3)*. Er worden zelfs details meegedeeld met betrekking tot het doel van het huis, de afmetingen van het fundament en de materialen. Het doel van het huis is dat er offers worden gebracht. De *"hoogte"* van het fundament spreekt van het verheven, hemelse karakter dat daar gekend wordt – ver boven het niveau van de wereld en de gedachten van de mens. De *"breedte"* spreekt ervan dat elk deel van de waarheid daar zijn plaats moet hebben.

De materialen zijn *"gehouwen stenen"* en *"nieuw hout"* *(vers 4)*. Zij spreken van de gelovigen die enerzijds levende stenen zijn *(1Pt 2:5)* en anderzijds een nieuwe schepping *(2Ko 5:17)*. Alles moet uit de koninklijke schatkist worden betaald, wat wil zeggen dat de mens aan Gods gebouw niets kan bijdragen. Het terugzetten van de vaten in het huis van God *(vers 5)* wijst ons erop dat het niet genoeg is de waarheid van 'het huis' te kennen, maar dat we ook zelf vaten tot eer moeten zijn. We moeten onze plaats in Gods huis, de gemeente, innemen en ons voor Hem beschikbaar stellen om dat te doen waarvoor Hij ons geschikt gemaakt heeft.

..., en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus. (1Pt 2:5)

Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is <alles> nieuw geworden. (2Ko 5:17)

Wat in de gevonden boekrol staat, is duidelijk. Darius geeft direct bevel aan de mensen die hem hebben geschreven om de Joden niet meer lastig te vallen en hun geen strobreed in de weg te leggen *(verzen 6-7)*. In plaats van de bouw te verhinderen krijgen de tegenstanders bevel van Darius om de Joden te helpen bij de bouw door hen van het nodige te voorzien *(vers 8)*. Dat betreft een vergoeding van de onkosten en het ter beschikking stellen van offers *(vers 9)*. Hier zien we dat 'eten uit de eter en zoetigheid uit de sterke' komt *(Ri 14:14a)*.

Alles wat nodig is voor onze offerdienst, wordt ons door God *"dagelijks"*, dat wil zeggen elke dag, volledig ter beschikking gesteld. Hij heeft het in Zijn Woord voor ons klaarliggen. In Zijn Woord wordt ons de kostbaarheid van Christus voor God op elke bladzijde ontvouwd, opdat wij die zullen nagaan en ons erin verheugen. Voor wie daarin belangstelt, liggen alle voorzieningen voor de eredienst klaar.

Darius stelt prijs op de voorbede van dit verachte gezelschap *(vers 10)*. Hij weet dat dit volk een biddend volk is en dat God het gebed van Zijn volk verhoort. Als iemand voorbede vraagt of voorbede doet, betekent het dat zo iemand de waarde van het gebed kent *(vgl. Ko 4:2-4)*. De eerste taak van het huis van God is dat het een huis van gebed is *"voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten"* *(1Tm 2:1-2a; Js 56:7b)*.

Volhardt in het gebed, terwijl u daarin waakzaam bent met dankzegging [en] tevens voor ons bidt, dat God ons een deur voor het Woord opent, om over de verborgenheid van Christus te spreken, ter wille waarvan ik ook gevangen ben; opdat ik die zó openbaar als ik behoor te spreken. (Ko 4:2-4)

Darius besluit zijn schrijven met enkele strafbepalingen voor hen die zijn bevel met betrekking tot de bouw van Gods huis overtreden. Hij stelt zelf een strafmaat. Hij bepaalt dat wie zich tegen Gods huis keert, zal worden opgehangen aan een balk uit zijn eigen huis, waarna zijn huis tot een mesthoop zal worden gemaakt *(vers 11)*. Hij wenst dat God Zijn oordeel laat komen over ieder die schade toebrengt aan het huis waar Hij Zijn Naam heeft doen wonen *(vers 12)*. Hieruit blijkt dat Darius ermee bekend is geweest dat Jeruzalem de stad is van de *"God, Die Zijn Naam daar heeft doen wonen" (vgl. Dt 12:5,10-11)*.

Als de tegenstanders het bericht van Darius hebben ontvangen, handelen ze op *"deze zorgvuldige wijze, overeenkomstig wat koning Darius had toegezonden" (vers 13)*. Daarmee eindigt de tegenstand. Onder invloed van het profeteren van Haggaï en Zacharia wordt het huis voltooid *(vers 14)*. Alleen Haggaï wordt profeet genoemd, hoewel Zacharia met net zoveel recht zo genoemd mag worden. Het gaat in dit geval echter vooral om een woord voor het geweten van het volk. Dat heeft het volk nodig en dat komt van Haggaï.

Het werk is stilgelegd tot het tweede jaar van Darius *(Ea 4:24)*. In het zesde jaar zijn ze ermee klaar *(vers 15)*. Wanneer de fundamenten zijn gelegd, is niet met zekerheid te zeggen, omdat we de verstreken tijd tussen Kores en Darius niet weten, maar het wordt geschat op ruim vijftien jaar eerder.

Inwijding van het huis van God | *verzen 16-18*

> *16 En de Israëlieten, de priesters, de Levieten en de overige ballingen verrichtten de inwijding van dit huis van God met vreugde. 17 Zij offerden ter inwijding van dit huis van God honderd runderen, tweehonderd rammen, vierhonderd lammeren en als zondoffer voor heel Israël twaalf geitenbokken, naar het aantal stammen van Israël. 18 En zij stelden priesters aan in hun groepen en Levieten in hun afdelingen, voor de dienst van God in Jeruzalem, overeenkomstig het voorschrift in het boek van Mozes.*

Nadat er negentig jaar lang geen tempeldienst meer is geweest, vindt er weer een inwijding van de tempel plaats *(vers 16)*. Bij deze inwijding komt er geen vuur van de hemel zoals in de dagen van Salomo *(2Kr 7:1)*. Ook het aantal offers steekt schril af tegen de hoeveelheid die Salomo heeft gebracht *(vers 17)*. Het huis heeft niet de eerste heerlijkheid, de offers zijn

minder en zelf zijn ze een armzalig overblijfsel, onder heerschappij van de volken. Maar God is voor hen Dezelfde, en Hij is voor het geloof de bron van vreugde. Hij verlangt ernaar dat Zijn volk met de offers die het heeft naar Hem toe komt.

Er wordt een *"zondoffer voor heel Israël"* gebracht. Niet dat heel Israël aanwezig is, maar in het geloof wordt het geheel gezien. Zo is het met het zichtbaar maken van de gemeente als het ene lichaam. Doen we dat niet op deze manier, dan zijn we een sekte. Het offer heeft niet de omvang van dat van Salomo, maar het spreekt wel van dezelfde Christus.

In verbinding met de offers krijgen de priesters en Levieten hun plaats voor de dienst van God in Jeruzalem *(vers 18)*. Vandaag zijn alle gelovigen priesters en Levieten. Iedere gelovige heeft het voorrecht aan God te offeren, dat wil zeggen dat hij God mag aanbidden. Daar verlangt God naar.

Alles wat het overblijfsel doet, doet het in gehoorzaamheid aan *"het voorschrift in het boek van Mozes"* dat wil zeggen in gehoorzaamheid aan de Schrift. Dit is de enige weg van zegen. Zij handelen geheel in de geest van de Schrift. Een voorschrift om bijvoorbeeld bij deze speciale gelegenheid twaalf geitenbokken als zondoffer voor geheel Israël te brengen staat nergens in de Schrift. Toch beantwoordt het helemaal aan Gods gedachten. De Geest brengt het teruggekeerde overblijfsel tot het besef dat een zondoffer voor het hele volk is en dat het zondoffer de basis is waarop God het hele volk kan vergeven. Het zondoffer spreekt van Christus en Zijn verzoenend werk aan het kruis.

Pascha en Feest van de ongezuurde broden | *verzen 19-22*

> *19 De ballingen vierden het Pascha op de veertiende van de eerste maand, 20 want de priesters en de Levieten hadden zich als één [man] gereinigd – zij waren allen rein – en zij slachtten het paaslam voor alle ballingen, ook voor hun broeders, de priesters, en voor zichzelf. 21 De Israëlieten die uit de ballingschap waren teruggekeerd, aten het, en [ook] al wie zich naar hen toe had afgezonderd vanuit de verontreiniging van de heidenvolken van het land om de HEERE, de God van Israël, te zoeken. 22 En zij vierden zeven dagen met blijdschap het Feest van de ongezuurde [broden], want de HEERE had hen verblijd en Hij had het hart van de koning van Assyrië in hun voordeel gewend om hen te bemoedigen bij het werk aan het huis van God, de God van Israël.*

Na de inwijding van het huis wordt het Pascha gevierd *(vers 19)*. De Israëliten vieren de gedachtenis van hun verlossing uit Egypte. Ze beseffen dat de grondslag waarop ze staan, het bloed van het lam is. Het bloed van het Lam is ook voor ons de grondslag. Ze vieren het Pascha, ondanks hun geringe aantal. Ze vieren het in het besef dat ze in ballingschap zijn geweest.

Hun hele geschiedenis van afwijking en herstel door genade geven dit Pascha iets wat ze nooit hebben gekend. De priesters en Levieten hebben zich *"als één [man] gereinigd" (vers 20)*. Het wordt nog eens benadrukt: *"Zij waren allen rein."* Onder de genade van God vinden we hier meer getrouwheid dan in de beste dagen van de koningen *(vgl. 2Kr 29:34)*. Er is geen egoïsme. Het paaslam wordt *"voor alle ballingen"* geslacht en verder voor hun broeders, de priesters. Als laatste lezen we dat ze het ook voor zichzelf slachten. Dit is de ware geest van eenheid, waarbij oog is voor het geheel en de ander.

Die geest van eenheid komt ook tot uiting in het eten van het paaslam door allen die zich bij hen hebben gevoegd en zich daarvoor hebben afgezonderd vanuit de verontreiniging van de heidenvolken. Het zijn mensen die *"de HEERE, de God van Israël, zoeken"*. Zij begrijpen dat de HEERE een heilig God is, een God die geen verbinding met onreinheid kan hebben en dat bij Zijn volk niet kan toelaten. Zij hebben zich, om het voor de huidige tijd te zeggen, onttrokken aan de ongerechtigheid en willen de Heer aanroepen met anderen die rein van hart zijn *(2Tm 2:19-22)*.

Het vieren van het Pascha is voor ons te vergelijken met het vieren van het avondmaal. Dat dient altijd te geschieden in zelfoordeel *(1Ko 11:28)*. Niemand die onrein is, mag ervan eten.

Maar laat men zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker. (1Ko 11:28)

Zuivert het oude zuurdeeg uit, opdat u een nieuw deeg bent; u bent immers ongezuurd. Want ook ons Pascha, Christus, is geslacht. Laten wij daarom feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met ongezuurde [broden] van oprechtheid en waarheid. (1Ko 5:7-8)

Na het Pascha wordt het Feest van de ongezuurde broden gevierd *(Ex 12:17-20; 13:6-7)*. Na onze verlossing volgt een leven dat afgezonderd moet zijn van het kwaad, geheiligd aan God *(1Ko 5:7-8)*. Het feest duurt zeven dagen. Dat betekent voor ons dat ons hele leven in het teken van de geslachte Christus behoort te staan.

Ezra 7

Inleiding

Hier begint het tweede deel van het boek. In het eerste deel gaat het over de herbouw van het altaar en de tempel. In het tweede deel gaat het over de zending en het werk van Ezra persoonlijk. Na de dienst van Jozua en Zerubbabel voor de bouw is nu de dienst van Ezra nodig. Zijn zorg gaat uit naar het *"aanzien"* van het huis van de HEERE *(vers 27)*. Daarvoor is het nodig dat het Woord van God op het hart en het geweten van het volk wordt gelegd. Dat gaat Ezra doen.

We zijn hier ongeveer zestig jaar na de inwijding van de tempel in *Ezra 6* en ca. tachtig jaar na de oproep van Kores in *Ezra 1*. We bevinden ons te midden van een nieuwe generatie. Hier begint een nieuw ontwaken. God wekt de geest op van een aantal Israëlieten die tot nu nog in Babel zijn gebleven en vult hun hart met het verlangen naar Jeruzalem te gaan. Ezra is daarvan de leider als een directe afstammeling uit de lijn van Pinehas, aan wie een eeuwig priesterschap is beloofd. Ezra is daarvan het bewijs *(Nm 25:7-13).*

De geschiedenis van Ezra bestaat uit twee delen. Het eerste deel beschrijft zijn reis vanuit Babel *(Ezra 7-8)*. Het tweede deel gaat over zijn werk in Jeruzalem *(Ezra 9-10)*. De omstandigheden waaronder hij reist en werkt zijn gewoon. Hij wordt niet door wonderen begeleid. We zien geen ontvouwing van kracht. Zijn bronnen zijn dezelfde als die wij ook nog hebben: het Woord van God en de tegenwoordigheid van God.

Ezra naar Jeruzalem | *verzen 1-10*

> *1 Na deze gebeurtenissen, tijdens het koningschap van Arthahsasta, de koning*
> *van Perzië, [kwam] Ezra, de zoon van Seraja, de zoon van Azarja, de zoon van*
> *Hilkia, 2 de zoon van Sallum, de zoon van Zadok, de zoon van Ahitub, 3 de*
> *zoon van Amarja, de zoon van Azarja, de zoon van Merajoth, 4 de zoon van*
> *Zerahja, de zoon van Uzzi, de zoon van Bukki, 5 de zoon van Abisua, de zoon*
> *van Pinehas, de zoon van Eleazar, de zoon van Aäron, de hoofdpriester – 6*
> *deze Ezra trok op uit Babel. Hij was een vaardig schriftgeleerde, [bedreven]*

> *in de wet van Mozes, die de HEERE, de God van Israël, gegeven heeft. En de koning gaf hem alles wat hij had verzocht, omdat de hand van de HEERE, zijn God, over hem [was]. 7 Ook [sommigen] van de Israëlieten en van de priesters, de Levieten, de zangers, de poortwachters en de tempeldienaren trokken in het zevende jaar van koning Arthahsasta op naar Jeruzalem. 8 [Ezra] kwam in Jeruzalem in de vijfde maand, dat was het zevende jaar van de koning. 9 Op de eerste van de eerste maand was namelijk het begin van [zijn] tocht uit Babel, en op de eerste van de vijfde maand kwam hij in Jeruzalem aan, omdat de goede hand van zijn God over hem [was]. 10 Ezra had immers zijn hart erop gericht om de wet van de HEERE te onderzoeken, om die te doen en om in Israël de verordeningen en bepalingen te onderwijzen.*

Het hoofdstuk begint met *"na deze gebeurtenissen" (vers 1)*. Dat zijn de gebeurtenissen in verband met de voltooiing en de inwijding van de tempel in het vorige hoofdstuk. Het boek *Ezra* eindigt dus niet met *Ezra 6*. Darius, over wie het gaat in *Ezra 5-6*, is opgevolgd door zijn zoon Ahasveros. Dit is de Ahasveros van het boek *Esther*. Ahasveros is weer opgevolgd door zijn zoon Arthahsasta. We komen hem ook tegen in *Nehemia 2*, ongeveer dertien jaar later.

God gaat in Zijn goedheid voort met te waken over Zijn volk, ondanks hun ontrouw en falen. Dat doet Hij zelfs dan als ze maar een klein overblijfsel zijn dat door Zijn genade aan het verval is ontkomen, maar dat die genade vergeet en zelf ook weer ontrouw wordt. Hij geeft Ezra in het hart aan het overblijfsel in Jeruzalem te denken. Het volk heeft geen behoefte aan macht, want die is door God aan anderen gegeven. Het heeft behoefte aan de kennis van Zijn wil en voorschriften, van Zijn gedachten in Zijn Woord *(vers 25)*.

Het geslachtsregister van Ezra is met zijn lengte van zestien voorouders uniek in het Oude Testament. Een aantal namen is bekend uit de geschiedenis van Israël. *"Zadok" (vers 2)* wordt geprezen om zijn trouw, *"Pinehas" (vers 5)* om zijn ijver. *"Aäron" (vers 5)* is een type van Christus, de bron van ware dienst.

Deze Ezra (betekent 'hulp'), uit wiens geslachtsregister blijkt dat hij een priester is, trekt op uit Babel *(vers 6)*. Behalve priester – dat is hij door geboorte – is hij ook *"een vaardig schriftgeleerde, [bedreven] in de wet van Mozes"*.

Dat is niet door zijn geboorte, maar door ijverig onderzoek van de Schriften. Hij is bekwaam in de wet van Mozes, waarvan het volk is afgeweken. De wet moet nu weer in het licht geplaatst worden. Zijn studie van de Schriften heeft bij hem het verlangen gewekt om Gods volk daarmee te dienen.

Ezra heeft aan de koning gevraagd om naar Jeruzalem te mogen gaan. Daarmee heeft hij het gezag van de koning erkend als door God aan hem gegeven. Dat God het gezag daar heeft gelegd, zien we ook aan de tijdrekening. Er wordt gerekend naar de heidense overheersers van Gods volk. Ze trekken op *"in het zevende jaar van koning Arthahsasta" (vers 7; vers 8)*. Het bevestigt dat Israël leeft in *"[de] tijden van [de] volken" (Lk 21:24)*, die zijn aangebroken toen God Nebukadnezar de wereldheerschappij gaf *(Dn 2:37-38)*.

De koning heeft Ezra toegestaan naar Israël te gaan, want God heeft zijn hart bewerkt omdat het verlangen van Ezra overeenstemt met Zijn verlangens. Het is goed om ons aan Gods handen toe te vertrouwen. We zijn geneigd om over slagbomen heen te springen die door mensen op onze weg zijn geplaatst. We moeten leren wachten op God, tot Hij die slagbomen wegneemt. De koning geeft hem niet alleen toestemming om te gaan, maar ook alles waar hij om heeft verzocht – zie de brief die de koning meegeeft *(verzen 11-26)*.

Ezra trekt niet alleen op uit Babel. Er gaan nog andere leden van Gods volk mee. Het zijn *"[sommigen] van de Israëlieten en van de priesters, de Levieten, de zangers, de poortwachters en de tempeldienaren" (vers 7)*. Dit gezelschap verlangt naar het land en de stad en het huis van God. Mogelijk dat door het onderwijs van Ezra uit de Schriften zij allen dit verlangen hebben gekregen. Ze zullen zich bewust zijn geworden door Gods Geest, dat ze in Babel niet kunnen zijn wat ze in Gods ogen zijn: Zijn volk dat Hij uitgekozen heeft om Hem te dienen in het land en op de plaats die Hij uitgekozen heeft.

De reis naar Jeruzalem duurt vier maanden *(verzen 8-9)*. Dat Ezra veilig in Jeruzalem aankomt, dankt hij aan *"de goede hand van God over hem" (vers 9)*. Daaraan alleen schrijft hij elke stap toe die hij voorwaarts mag doen. Dit wordt nog enkele keren genoemd *(vers 28; Ea 8:18,22,31)*.

Dan zien we een mooie en leerrijke volgorde voor het bezig zijn met Gods Woord *(vers 10)*. Bijbelstudie is niet een intellectuele, verstandelijke bezigheid, maar een persoonlijke studie voor het eigen leven en tot onderwijs voor de gemeente:

1. Het begint in het hart. Ezra heeft in de eerste plaats *"zijn hart erop gericht om de wet van de HEERE te onderzoeken"*. Zijn hart erop richten wil zeggen dat hij geestelijke oefening kent, zoals een Timotheüs *(1Tm 4:16)*.
2. Het tweede is dat hij zijn hart er ook op heeft gericht *"om die te doen"*. Wat we uit Gods Woord hebben geleerd, zullen we eerst zelf in praktijk moeten brengen.
3. Pas daarna kan het derde komen: *"Om in Israël de verordeningen en bepalingen te onderwijzen."* Een goede leraar zal altijd moeten kunnen wijzen op zijn eigen voorbeeld, zoals ook Paulus verschillende keren doet *(Hd 20:20,35; Fp 3:17; 1Th 1:5-6)*.

De dienst van Ezra is een dienst die de teruggekeerden nu juist nodig hebben. Hij is niet een intellectueel onderzoeker van de Schriften. Hij is niet iemand die onderwijst wat zijn eigen hart niet heeft geraakt en zijn eigen wegen niet bepaalt. We kunnen bijvoorbeeld spreken over de komst van de Heer, zonder dat ons eigen leven erdoor gevormd wordt. Of we spreken over de eenheid van het lichaam van Christus, terwijl we in de praktijk sektarisch handelen.

De brief van Arthahsasta | *verzen 11-26*

> *11 Dit is het afschrift van de brief die koning Arthahsasta had meegegeven aan Ezra, de priester, de schriftgeleerde, een schriftgeleerde [bedreven] in de woorden van de geboden van de HEERE, en van Zijn verordeningen voor Israël. 12 Arthahsasta, koning der koningen, aan de priester Ezra, de schriftgeleerde, [bedreven] in de wet van de God van de hemel, volkomen [vrede], en op dit tijdstip. 13 Door mij wordt bevel gegeven dat iedereen in mijn koninkrijk van het volk Israël, ook priesters en Levieten, die vrijwillig naar Jeruzalem wenst te gaan, met u [mee] mag gaan. 14 Aangezien [u] vanwege de koning en zijn zeven raadsheren [bent] gezonden om onderzoek te doen in Judea en in Jeruzalem naar de wet van uw God, waarover u beschikt, 15 en om het zilver en goud*

[daarheen] te brengen dat de koning en zijn raadsheren vrijwillig gegeven hebben aan de God van Israël, Wiens woning in Jeruzalem is, 16 en [ook] al het zilver en goud [te brengen] dat u kunt vinden in het hele gewest van Babel, mét de vrijwillige [gaven] van het volk en de priesters, die vrijwillig geven voor het huis van hun God in Jeruzalem – 17 daarom moet u voor dat geld zorgvuldig runderen, rammen en lammeren kopen met hun graanoffers en drankoffers, en die offeren op het altaar van het huis van uw God in Jeruzalem. 18 U mag met het overige zilver en goud doen wat u en uw broeders goeddunkt te doen, overeenkomstig de wil van uw God. 19 En de voorwerpen die u gegeven zijn voor de dienst van het huis van uw God, lever die af voor de God van Jeruzalem. 20 Het overige dat nodig is voor het huis van uw God, dat te uwen [laste] zou komen om te betalen, kunt u betalen uit het schathuis van de koning. 21 Door mij, mij koning Arthahsasta, wordt bevel gegeven aan alle schatbewaarders aan de overzijde van de Eufraat, dat alles zorgvuldig gedaan moet worden wat de priester Ezra, de schriftgeleerde, [bedreven in] de wet van de God van de hemel, van u vraagt, 22 tot honderd talent zilver, tot honderd kor tarwe, tot honderd bat wijn, tot honderd bat olie; [voor] zout is er geen voorschrift [nodig]. 23 Al wat [voortvloeit] uit het bevel van de God van de hemel, moet nauwgezet gedaan worden voor het huis van de God van de hemel, opdat er geen grote toorn zal zijn over het koninkrijk van de koning en zijn zonen. 24 Wij geven u ook te kennen met betrekking tot alle priesters en Levieten, zangers, poortwachters, tempeldienaren en dienaren van het huis van deze God, dat het niet toegestaan is hun belasting, heffingen of tol op te leggen. 25 En u, Ezra, overeenkomstig de wijsheid van uw God, die u gegeven is, stel rechters en gerechtsdienaren aan, die over het hele volk aan de overzijde van de Eufraat recht moeten spreken, over allen die de wetten van uw God kennen. En aan wie ze niet kent, moet u [ze] bekendmaken. 26 En al wie de wet van uw God en de wet van de koning niet houdt, laat aan hem zorgvuldig recht worden gedaan, of ter dood, of ter verbanning, of tot verbeurdverklaring van [zijn] bezit, of tot gevangenschap.

De koning geeft Ezra een brief mee *(vers 11)*. Die zal voor Ezra in Israël de noodzakelijke deuren openen om zijn dienst te doen. Als inleiding op de brief lezen we het getuigenis van de Heilige Geest over Ezra. De Heilige Geest getuigt dat Ezra een grondige kennis van Gods Woord heeft. Gods Woord wordt hier op twee manieren aangeduid. Het zijn *"de woorden van*

de geboden van de HEERE" en het zijn *"Zijn verordeningen voor Israël"*. Het eerste legt de nadruk op Hem van Wie de woorden afkomstig zijn en dat het *geboden* zijn, wat gehoorzaamheid vraagt. Het tweede geeft aan wat de bedoeling ervan is en voor wie ze bedoeld zijn. Het zijn verordeningen of leefregels die gegeven zijn voor het welzijn van Israël.

Na het getuigenis van de Heilige Geest geeft de koning in de aanhef van zijn brief een gelijkluidend getuigenis *(vers 12)*. Dit laat zien wat voor een getuigenis van Ezra is uitgegaan te midden van de heidenwereld *(vgl. 1Th 4:12a; Ko 4:5)*. Zo kent de koning hem. Arthahsasta lijkt een zekere kennis van God te hebben. Hij noemt Hem *"de God van de hemel" (verzen 12,21,23)*, *"uw God"*, dat wil zeggen de God van Ezra *(verzen 14,25,26)*, *"de God van Israël" (vers 15)* en *"de God van Jeruzalem" (vers 19)*.

..., opdat u betamelijk wandelt tegenover hen die buiten zijn ... (1Th 4:12a)

Aan Ezra wordt eenzelfde soort gunst verleend *(vers 13)* als vroeger door Kores aan Gods volk in Babel *(Ea 1:1-4)*. Zo bewerkt de Geest van God nog eens een bevrijding van een aantal leden van Zijn volk. Ook hier mag ieder vrijwillig naar Jeruzalem gaan. Wie dat wil, mag zich gesteund weten door een bevel van de koning, waardoor niemand het zal wagen verhinderingen op te werpen voor wie wil gaan. De mogelijkheid om te gaan wordt geboden, terwijl er ook bescherming is voor ieder die gaat.

Arthahsasta richt zich vervolgens tot Ezra. Hij wijst Ezra erop dat hij en zijn zeven raadsheren *(vgl. Es 1:14)* hem naar Jeruzalem zenden *"om onderzoek te doen in Judea en in Jeruzalem naar de wet van uw God" (vers 14)*. Ezra gaat niet naar Judea en Jeruzalem om te kijken of de dingen daar wel beantwoorden aan zijn ideeën, maar of het volk leeft in overeenstemming met Gods Woord. Hij *"beschikt"* over dat Woord en kan dat aan het volk voorhouden als norm. Hoe belangrijk is het ook voor ons dat we alles in Gods gemeente toetsen aan Gods Woord waarover we beschikken. Het in ons bezit hebben is nog iets anders dan het toe te passen op alle situaties van ons eigen leven en het leven van de gemeente.

De koning en zijn raadsheren geven Ezra ook vrijwillig zilver en goud mee *(vers 15)*. Ze geven het mee aan Ezra, maar het is bedoeld voor *"de God van Israël, Wiens woning in Jeruzalem is"*. Daarbij moet Ezra voegen al het zilver en goud dat hij in het hele gewest van Babel kan vinden, samen met de

vrijwillige gaven van het volk en de priesters *(vers 16)*. Het is allemaal bedoeld *"voor het huis van hun God in Jeruzalem"*. Het is opmerkelijk hoe vaak in deze verzen het woord *"vrijwillig"* voorkomt. Elke gedachte aan dwang is hier afwezig *(vgl. 2Ko 9:5-7)*.

Arthahsasta zegt Ezra wat hij met het geld moet doen. Hij moet voor dat geld diverse soorten offers kopen *"en die offeren op het altaar van het huis van uw God in Jeruzalem" (vers 17; vgl. Dt 14:24-26)*. Telkens wordt er de nadruk op gelegd dat God ernaar verlangt dat Zijn volk Hem in Zijn huis offers brengt. Dat zijn nu geestelijke offers, offers van lof en dank waarvan Christus en Zijn werk de inhoud zijn en die Hem gebracht worden in Zijn geestelijk huis, de gemeente.

Naast de voorgeschreven bestemming van het geld voor offers is er voor Ezra de vrijheid om met het overige geld te doen wat hem goeddunkt *(vers 18)*. Dit betekent niet dat hij buiten de wil van God kan handelen, want de koning voegt eraan toe dat het moet zijn *"overeenkomstig de wil van uw God"*. Ook voor ons is niet in alle gevallen voorgeschreven hoe wij God moeten dienen. Er worden algemene regels gegeven, terwijl er vaak individuele vrijheid is om na geestelijke oefening en toetsing aan Gods Woord onze dank te brengen en onze dienst te verrichten.

Ezra moet er ook voor zorgen dat alles wat hem is gegeven voor de dienst van Gods huis, daar ook werkelijk terechtkomt *(vers 19)*. Het bepaalt ons erbij dat wat ons is gegeven, bedoeld is om God in Zijn huis te dienen. Ons hele leven met alles wat we bezitten, behoort Hem toe. Alles staat Hem en de dienst in Zijn huis ter beschikking.

Het is goed om in onze tijd van individualisme, waarin ieder doet wat juist is in eigen ogen, daar weer op gewezen te worden. Het belang van Gods huis, de gemeente van God, moet weer door ons worden gezien. Als Gods huis weer belangrijk voor ons wordt, mogen we een beroep doen op de onbeperkte voorraden van *"het schathuis van de koning"*. Dat spreekt ons van Christus, *"in Wie al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn" (Ko 2:3)*. In Hem vinden we alles wat we nodig hebben voor onze dienst in Gods huis, de gemeente van de levende God.

Arthahsasta geeft in de brief verder bevel aan alle schatbewaarders dat zij *"zorgvuldig"* alles moeten doen wat Ezra van hen vraagt *(vers 21)*. Hij

maakt de schatbewaarders duidelijk wat voor man Ezra is door hem aan hen voor te stellen als *"de priester Ezra, de schriftgeleerde, [bedreven] in de wet van de God van de hemel"*. Tevens geeft Arthahsasta aan welke middelen en in welke hoeveelheden op het verzoek van Ezra aan hem kunnen worden geleverd *(vers 22)*.

Arthahsasta vertelt waarom alles moet gebeuren wat hij heeft voorgeschreven *(vers 23)*. Er is namelijk een God van de hemel Die een huis op aarde heeft. Alles wat de God van de hemel met betrekking tot Zijn huis beveelt, moet nauwgezet worden gedaan. Opmerkelijk is dat Arthahsasta het huis van God *"het huis van de God van de hemel"* noemt. Hij erkent daarmee de verhevenheid van God Die op aarde woont. Door met Hem rekening te houden en Hem te eren zorgt hij ervoor dat *"er geen grote toorn over het koninkrijk van de koning en zijn zonen"* komt. Als wij doen wat God behaagt, zal God niet alleen Zijn toorn inhouden, maar zal Hij ons zegenen.

Ook verbiedt de koning om allen die betrokken zijn bij de dienst in Gods huis *"belasting, heffingen of tol op te leggen" (vers 24)*. Dat betekent dat hij hen tot beschermelingen van zijn troon maakt. Alles wat de dienaren van Gods huis krijgen voor hun levensonderhoud, de tienden die zij van Gods volk ontvangen, is belastingvrij. Het is helemaal voor hen.

Ten slotte zegt de koning tegen Ezra dat hij *"rechters en gerechtsdienaren"* moet aanstellen *(vers 25)*. Zij moeten rechtspreken *"over het hele volk ... over allen die de wetten van uw God kennen"*. Dit wil zoveel zeggen dat het hele volk van God geacht wordt Gods wetten te kennen. Hetzelfde geldt voor Gods volk nu, want dat wordt ook geacht Gods Woord te kennen. Gods Woord moet worden bekendgemaakt aan hen die het niet kennen.

Hoewel het volk geacht wordt Gods Woord te kennen, kunnen zich situaties voordoen dat in strijd met Gods Woord wordt gehandeld. Dan moet er rechtgesproken worden en worden uitgelegd waarom iets in strijd met Gods Woord is. Het is in feite de taak van iedere gelovige om recht te spreken als hij ziet dat er iets gebeurt dat in strijd is met wat God heeft gezegd *(vgl. 1Ko 6:1-7)*.

Behalve de wet van God is er ook de wet van de koning *(vers 26)*. Het volk is niet alleen gehoorzaamheid aan God verschuldigd, maar ook aan de overheid die op aarde over hen is gesteld door God. Dat geldt ook voor

ons: *"Elke ziel zij aan [de] over haar gestelde overheden onderdanig; want er is geen overheid dan door God, en die er zijn, zijn door God ingesteld" (Rm 13:1)*. De overheid is ook gesteld om straf uit te oefenen als iemand de wet niet houdt. Daar wijst Arthahsasta Ezra op en daar wijst Paulus ons op *(Rm 13:2-4)*.

Reactie van Ezra | *verzen 27-28*

> *27 Geloofd zij de HEERE, de God van onze vaderen, Die het zo in het hart van de koning heeft gegeven om het huis van de HEERE dat in Jeruzalem [staat], aanzien te geven. 28 Hij heeft mij goedertierenheid bewezen bij de koning, zijn raadgevers en alle machtige vorsten van de koning. Ik vatte moed omdat de hand van de HEERE, mijn God, over mij was en ik riep uit Israël [familie] hoofden bijeen om met mij [mee] te trekken.*

Wat de koning in de brief heeft geschreven, vervult het hart van Ezra met aanbidding *(vers 27)*. Hij is ervan onder de indruk dat God Zich de trouwe God betoont, zowel in het verleden – Hij is *"de God van onze vaderen"* – als in het heden met betrekking tot Zijn huis. God heeft het hart van Arthahsasta zo bewerkt *(Sp 21:1)*, dat hij wil bijdragen aan het *"aanzien"*, de luister, de glorie, de heerlijkheid van *"het huis van de HEERE dat in Jeruzalem [staat]"*. We horen in de dankzegging een man die er niet mee tevreden is dat het huis van de HEERE is herbouwd en dat het uiterlijk in orde is. Het gaat hem om Hem van Wie dit huis is en waarom Hij dit huis heeft laten bouwen.

Het hart van een koning is in de hand van de HEERE [als] waterbeken,
Hij neigt het tot alles wat Hem behaagt. (Sp 21:1)

We kunnen dit toepassen op de gemeente, Gods huis in deze tijd. Zijn wij ermee tevreden dat we als gemeente samenkomen? Misschien geven we wel toe dat het niet altijd zo is als het zou moeten zijn. Maar wat zegt een uiterlijke vorm als de harten niet dicht bij de Heer zijn? Alle dienst van het Woord behoort erop gericht te zijn het huis van God *"aanzien te geven"* of het luisterrijk te maken, het te versieren, de dienst erin te vermeerderen. Geestelijke strijd die is ontstaan, moeilijkheden die zijn gerezen, hebben aanleiding gegeven tot vermeerdering van de kennis van God en die versiert Zijn huis en ondersteunt de dienst daarin.

Ezra is zich bewust dat alles van God komt. God heeft het hart van de koning bewerkt *(vers 27)* en Hij heeft hem, Ezra, *"goedertierenheid bewezen bij de koning, zijn raadgevers en alle machtige vorsten van de koning" (vers 28)*. Het is onmogelijk zoveel harten te bespelen door een politieke lobby. Nee, God werkt op machtige wijze voor Zijn volk en gebruikt daarvoor wie Hij wil.

Na deze bemoedigingen vat Ezra moed. Hij ziet *"de hand van de HEERE, mijn God"* over zich. Dat brengt hem tot actie. Hij roept de familiehoofden bijeen om met hem op te trekken. Wat deze mannen zeggen en doen, zal voor de families waarvan zij het hoofd zijn, van beslissende betekenis zijn. Als zij meegaan, zullen ook hun families meegaan. Over hen horen we meer in het volgende hoofdstuk, waar ze met name worden genoemd.

Ezra 8

Inleiding

Alle werk dat werkelijk van God is, moet worden beproefd. Voor de man van geloof, onderwezen in de gedachten van God, zijn moeilijkheden nooit onoverwinnelijk. Zo'n man van geloof is Ezra, zoals dit hoofdstuk laat zien.

Hoewel het werk van God waarin Ezra en de zijnen betrokken zijn, anders is dan dat van Zerubbabel en de anderen, worden er geen nieuwe beginselen ingevoerd. Ze hanteren dezelfde beginselen als zij die eerder in het land zijn gekomen. Ze houden zich aan wat ze hebben geleerd uit het Woord van God. Er wordt geen nieuw centrum bedacht of een nieuwe plaats van eredienst gekozen. Daarom gaat Ezra naar Jeruzalem.

Ze zullen spoedig zien dat zij, die hen zijn voorgegaan, gefaald hebben in wat hun is toevertrouwd. Falen vraagt om gepaste dienst, om vermaning en correctie tot gerechtigheid. Valse beginselen en een valse positie vormen geen basis voor herstel, maar moeten worden opgegeven.

De lijst met Ezra's reisgenoten | *verzen 1-14*

> *1 Dit zijn hun familiehoofden, met hun geslachtsregister, van hen die met mij*
> *uit Babel wegtrokken tijdens het koningschap van koning Arthahsasta. 2 Van*
> *de nakomelingen van Pinehas: Gersom; van de nakomelingen van Ithamar:*
> *Daniël; van de nakomelingen van David: Hattus, 3 van de nakomelingen van*
> *Sechanja; van de nakomelingen van Paros: Zacharja, en met hem werden er*
> *wat de mannen betreft honderdvijftig in het geslachtsregister ingeschreven;*
> *4 van de nakomelingen van Pahat-Moab: Eljehoënai, de zoon van Zerahja, en*
> *met hem tweehonderd mannen; 5 van de nakomelingen van [Zattu]: Sechanja*
> *de zoon van Jahaziël, en met hem driehonderd mannen; 6 van de nakomelingen*
> *van Adin: Ebed, de zoon van Jonathan, en met hem vijftig mannen; 7 van de*
> *nakomelingen van Elam: Jesaja, de zoon van Athalja, en met hem zeventig*
> *mannen; 8 van de nakomelingen van Sefatja: Zebadja, de zoon van Michaël,*
> *en met hem tachtig mannen; 9 van de nakomelingen van Joab: Obadja, de zoon*

> *van Jehiël, en met hem tweehonderdachttien mannen; 10 van de nakomelingen van [Baäni]: Selomit, de zoon van Josifja, en met hem honderdzestig mannen; 11 van de nakomelingen van Bebai: Zacharja, de zoon van Bebai, en met hem achtentwintig mannen; 12 van de nakomelingen van Azgad: Johanan, de zoon van Katan, en met hem honderdtien mannen; 13 van de jongste nakomelingen van Adonikam – dit zijn hun namen: Elifelet, Jeïel en Semaja, en met hen zestig mannen; 14 van de nakomelingen van Bigvai: Utai en Zabbud, en met hen zeventig mannen.*

Vers 1 sluit onmiddellijk aan op het laatste vers van het vorige hoofdstuk. Bij de familiehoofden is er ernstige zorg voor Gods huis en dat in een tijd dat zij, die eerder door God uit Babel zijn bevrijd, ontrouw zijn geworden. Waaruit die ontrouw bestaat, zullen we in *Ezra 9* zien.

Het geslachtsregister *(verzen 2-14)* laat zien hoe waardevol voor God de namen zijn van hen die nu aan Zijn oproep gehoor geven en optrekken naar Jeruzalem. Hij schrijft altijd aan Zijn volk toe wat Hij Zelf in genade in hun harten werkt. Nooit vergeet Hij wat er in geloof en onderworpenheid aan Zijn Woord is gebeurd.

Enkele nakomelingen van Adonikam, de jongsten, krijgen een aparte vermelding *(vers 13)*. Bij de eerste terugkeer is een deel, dat is de oudere generatie, al meegegaan *(Ea 2:13)*. Nu gaan met Ezra de jongste nakomelingen terug. Gods waardering voor hun terugkeer zien we in de vermelding van hun namen. God wenst dat hele geslachten hun plaats in het land innemen.

Oproep aan Levieten | *verzen 15-20*

> *15 Ik bracht hen bijeen bij de rivier die naar Ahava stroomt, en wij sloegen daar voor drie dagen ons kamp op. Ik lette op het volk en de priesters, maar van de Levieten trof ik er daar geen aan. 16 Toen stuurde ik Eliëzer, Ariël, Semaja, Elnathan, Jarib, Elnathan, Nathan, Zacharja en Mesullam, [familie]hoofden, en Jojarib en Elnathan, die inzicht hadden, 17 en ik gaf hun een bevel voor Iddo, het hoofd in de plaats Casifja. Ik legde hun woorden in de mond om te spreken tot Iddo, zijn broeder [en] de tempeldienaren in de plaats Casifja [met het verzoek] ons dienaren voor het huis van onze God te brengen. 18 En zij brachten ons, omdat de goede hand van onze God over ons was, een verstandig man, uit*

> *de nakomelingen van Machli, de zoon van Levi, de zoon van Israël, namelijk Serebja, met zijn zonen en zijn broers: achttien [man]; 19 en Hasabja en met hem Jesaja, uit de nakomelingen van Merari, [met] zijn broers en hun zonen: twintig [man]; 20 en van de tempeldienaren, die David en de vorsten aan de Levieten hadden gegeven voor de dienst: tweehonderdtwintig tempeldienaren; zij werden allen met name aangewezen.*

Ezra en zijn gezelschap verblijven *"drie dagen"* bij de rivier *(vers 15a)*. *"Drie dagen"* bepaalt ons bij de dood en de opstanding van de Heer Jezus. De Heer Jezus is drie dagen in de dood geweest en op de derde dag uit het graf opgestaan *(vgl. Jz 3:1-2)*. De geestelijke betekenis van deze drie dagen is dat elke terugkeer naar de beginselen van de Schrift alleen kan plaatsvinden in het besef van de dood en de opstanding van de Heer Jezus. Door Zijn dood en opstanding is voor de gelovige een andere wereld, de wereld van de Vader, ontsloten. Daar bevindt de gelovige zich in het geloof en daar worden de geestelijke werkelijkheden beleefd.

Bij de rivier constateert Ezra dat er geen Levieten zijn *(vers 15b)*. Het ontbreken van Levieten is een droevig kenmerk van de situatie van verval. De Levieten hebben niet gereageerd op de oproep tot terugkeer. Zij zien het niet als een voorrecht weer dienst te kunnen doen in Gods tegenwoordigheid, maar voelen zich thuis in Babel, de plaats waar ze door Gods oordeel zijn terechtgekomen.

Waar zijn vandaag de dienaars van Gods volk? Ons vergaat het op dezelfde wijze als wij aardse dingen gaan bedenken in plaats van *"de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand" (Ko 3:1-2)*. We worden dan onverschillig ten aanzien van onze geestelijke voorrechten en kunnen zelfs *"de vijanden van het kruis van Christus zijn" (Fp 3:18)*. Geen kind van God die zijn hemelse roeping verstaat, kan er genoegen mee nemen in 'Babel' te blijven wonen.

Ezra neemt er geen genoegen mee dat de Levieten achterblijven en onderneemt actie. Hij stuurt er negen leiders en twee mannen *"die inzicht hadden" (vers 16)* op uit om Levieten ertoe te gaan bewegen mee te trekken naar Jeruzalem. De familiehoofden zijn belangrijk vanwege hun positie en de twee mannen zijn belangrijk vanwege hun inzicht. Het is een voorrecht dat er in een tijd van verval zulke mensen zijn. De negen familiehoofden

hebben verantwoordelijkheidsbesef en de twee met inzicht zijn daarop een aanvulling. Als er in de gemeente tekorten worden geconstateerd, is het van belang dat zij die deze tekorten opmerken of daarop worden gewezen, elkaar helpen om in die tekorten te voorzien.

Ezra geeft de elf mannen het bevel om naar Iddo te gaan *(vers 17)*. Iddo bekleedt een gezagspositie in Casifja. Hoe de mannen tot Iddo en hen die bij hem zijn, moeten spreken, krijgen ze van Ezra te horen. Ze moeten aan hen vragen *"dienaren voor het huis van God"* te brengen. Het gaat Ezra niet om zijn eigen belangen, maar om die van God. Hij kent de behoeften van Gods huis en daar gaat het hem om. Hij lijkt hierin op Hem, Die door ijver voor Gods huis werd verteerd *(Ps 69:10; Jh 2:17)*. Het is voor Ezra pijnlijk om te constateren dat niemand zich had gemeld die de dienst in verbinding met het heiligdom kon doen.

Door de zegen en bescherming van God, door *"de goede hand van onze God over ons" (vers 18)*, heeft zijn actie resultaat. *"Een verstandig man"*, Serebja, meldt zich, *"met zijn zonen en zijn broers"*, in totaal achttien man. Het woord *"brachten"* wekt de indruk dat er enige aansporing nodig is geweest om deze Levieten zover te krijgen dat ze zich bij Ezra voegen. Serebja is *"de zoon van Israël"*. Dat hij zo wordt genoemd, laat iets zien van Gods waardering voor zijn komst, ook al moet hij als het ware wakker worden geschud en is zijn aansluiting bij Ezra op het nippertje. Hoewel laat, is zijn komst toch 'vorstelijk' (Israël betekent 'vorst van God').

Verder worden er nog twee nakomelingen van Merari met broers en zonen, in totaal twintig man, naar Ezra gebracht. Dat betekent dat er in totaal slechts achtendertig Levieten met Ezra meegaan. De rest blijft bij hun aangenaam opgebouwde bestaan in Babel. De voorrechten van de dienst van God oefenen geen kracht meer uit op hun hart en geweten.

Waar zijn vandaag de gaven die de Heer aan de gemeente heeft gegeven? Wie oefent zijn gave nog uit? Veel gelovigen voelen zich lekker in een systeem waar alles is geregeld en waar ze heerlijk vrijblijvend kunnen komen en gaan, wanneer zij daar zin in hebben. Het is goed om gelovigen aan te sporen de hun gegeven taak waar te nemen, zoals Paulus tegen de Kolossenzen zegt dat zij Archippus moeten aansporen: *"En zegt aan Archippus: Let erop, dat u de bediening die u in [de] Heer hebt ontvangen, ook vervult" (Ko 4:17)*.

De tempeldienaren zijn meer in aantal *(vers 20)*. Zij worden ook *"allen met name aangewezen"*. Dat onderstreept Gods goedkeuring van hun gewilligheid. Tempeldienaren treden niet zo op de voorgrond als Levieten. Zij werken meer op de achtergrond. Hun dienst is echter onmisbaar, want zij zorgen ervoor dat de Levieten hun dienst kunnen doen. Zo zijn er ook vandaag veel taken te verrichten die misschien niet zo opvallen, maar die belangrijk zijn voor anderen om hun dienst goed te doen. Ook hier blijkt Gods waardering. Tempeldienaren zijn in de eerste plaats gaven *"die David en de vorsten aan de Levieten hadden gegeven"*. In de tweede plaats worden ze *"allen met name aangewezen"*. Bij mensen zijn ze misschien onbekend, maar God kent ze ieder persoonlijk bij hun naam.

Vasten en gebed | *verzen 21-23*

> *21 Toen riep ik daar bij de rivier Ahava een vasten uit, om ons te verootmoedigen voor het aangezicht van onze God [en] om Hem om een voorspoedige reis te verzoeken voor ons, voor onze kleine kinderen en voor al onze bezittingen, 22 want ik schaamde mij ervoor om van de koning een leger en ruiters te vragen om ons te helpen tegen de vijand onderweg. We hadden immers tegen de koning gezegd: De hand van onze God is ten goede over al wie Hem zoeken, maar Zijn kracht en Zijn toorn is over al wie Hem verlaten. 23 Wij vastten en verzochten onze God hierom, en Hij liet Zich door ons verbidden.*

Als alles gereed lijkt om op te trekken naar het huis van God in Jeruzalem, roept Ezra een vasten uit *(vers 21)*. Hoezeer ze tot nu al voorspoed hebben gehad, het maakt Ezra niet onafhankelijk van God. Hij wil zich ook voor het verdere verloop van de reis van de bescherming van God verzekeren. Ezra weet dat de weg vol gevaren is. Het gezelschap is voltallig, maar nu moeten ze ook allemaal nog in de goede verhouding tot God komen. Daarom zoeken ze Zijn tegenwoordigheid in vasten en gebed.

Een werk voor Hem vraagt geestelijke oefening; het is geen zaak die lichtvaardig kan worden begonnen. Nederigheid is de juiste starthouding en de juiste gezindheid om vol te houden. Bij verootmoediging laten we toe dat God onze harten en gewetens doorzoekt en onze motieven toetst. We moeten niet vragen om macht, maar onszelf verootmoedigen, daar gaat het om. Ook hier is geen ark die voor hen uitgaat, geen wolkkolom die hen

leidt. Ze weten echter dat Hij Die Zijn volk vroeger door de woestijn leidde, niet is veranderd. Het is belangrijk dat allen hetzelfde doel hebben en dat er geen lieden zijn die zich met andere bedoelingen bij het gezelschap hebben aangesloten. Ook moet duidelijk zijn dat zij voor de reis zich aan niets anders dan aan de goede hand van God kunnen toevertrouwen.

Ezra schaamt zich ervoor in de praktijk af te wijken van wat hij heeft beleden *(vers 22)*. In plaats van te vertrouwen op een troep soldaten om hen te beschermen vertrouwt hij erop dat God hen beschermt, wat veel beter is. Zo komen ze door al hun vijanden heen. Hoe weinig wordt de geest van Ezra vandaag gevonden. Voor veel van wat een werk voor God wordt genoemd, wordt ondersteuning gezocht bij mensen. Dat gebeurt bijvoorbeeld door middel van brieven waarin om geld wordt gevraagd of de vraag aan mannen van naam of zij invloed willen uitoefenen. Het zijn allemaal methoden die de wereld gebruikt ter wille van het succes.

Het is voor God een vreugde het vertrouwen van Zijn volk te beantwoorden met de toezegging en de bewijzen van Zijn hulp. Hij komt hen te hulp die getuigen van wat Hij voor hen is te midden van beproevingen en gevaren. We zeggen soms dingen in oprecht geloof. Dat vertrouwen is niet tevergeefs, maar de werkelijkheid wordt beproefd. Met het oog daarop moeten we Gods tegenwoordigheid zoeken. Dat doen Ezra en zij die met hem op reis gaan.

Ze zien af van voedsel om zich helemaal op God te richten met het oog op de weg die voor hen ligt *(vers 23; vgl. Hd 13:2-3)*. Heel concreet vragen ze God, *"onze God"*, de God Die ze kennen door hun persoonlijke omgang met Hem, *"hierom"*, dat is of Hij hen wil beschermen. Het is belangrijk om de Heer concrete dingen te vragen. Hij verlangt ernaar ons dingen te geven die ons vertrouwen op Hem vergroten. Hij laat Zich verbidden. Dat lezen we hier en nog enkele keren in het Oude Testament *(Gn 25:21; 2Sm 21:14; 24:25; 1Kr 5:20; 2Kr 33:13; Js 19:22)*.

Zorg voor zilver, goud en voorwerpen | *verzen 24-30*

> *24 Ik zonderde van de leiders van de priesters er twaalf af: Serebja en Hasabja, en met hen tien van hun broers. 25 Ik woog voor hen het zilver af, het goud en de voorwerpen, het hefoffer voor het huis van onze God, dat de koning,*

> *zijn raadslieden, zijn vorsten en heel Israël dat zich [daar] bevond, hadden gebracht. 26 Ik woog zeshonderdvijftig talent zilver af [en stelde] hun [die] ter hand, honderd talent aan zilveren voorwerpen [en] honderd talent aan goud; 27 twintig gouden bekers, [ter waarde] van duizend drachmen; en twee voorwerpen van goed, glanzend koper, kostbaar als goud. 28 Ik zei tegen hen: U bent heilig voor de HEERE en deze voorwerpen zijn heilig; en het zilver en het goud zijn een vrijwillige gave voor de HEERE, de God van uw vaderen. 29 Bewaak en bewaar [het] tot u [het] afweegt in de tegenwoordigheid van de leiders van de priesters en de Levieten en de hoofden van de families van Israël in Jeruzalem, in de [voorraad]kamers van het huis van de HEERE. 30 De priesters en de Levieten namen het gewicht van het zilver en het goud en de voorwerpen aan om het naar Jeruzalem te brengen, naar het huis van onze God.*

Ezra zondert van de leiders van de priesters er twaalf af om hen te belasten met de zorg voor zilver en goud en bepaalde voorwerpen *(verzen 24-27)*. Zij worden apart gesteld voor een speciaal werk. De afzondering van een aantal priesters heeft niets te doen met het afzonderen van een groep mensen tot een geestelijkheid.

Een bijzonderheid lezen we aan het eind van *vers 27*, waar gesproken wordt over *"twee voorwerpen van goed, glanzend koper, kostbaar als goud"*. Hier zien we koper met het kenmerk van goud. Koper is een beeld van Gods gerechtigheid die het oordeel kan doorstaan. Goud is een beeld van Gods heerlijkheid. Beide zien we in de Heer Jezus aan het kruis.

Ezra zegt dat ze *"heilig voor de HEERE zijn" (vers 28)*. 'Heilig' betekent 'afgezonderd voor een bepaald doel'. Ook de voorwerpen die aan hen zijn toevertrouwd, zijn heilig. Deze heiliging, dit apart zetten, is voor *"de HEERE, de God van uw vaderen"*. Alles wordt aan Hem gewijd. Mensen en middelen moeten geheiligd en rein zijn, willen ze met God in verbinding kunnen zijn om door Hem gebruikt te worden *(Js 52:11)*.

> *Vertrek, vertrek, ga daar weg,*
> *raak het onreine niet aan,*
> *ga uit haar midden weg, reinig u,*
> *u die de [heilige] voorwerpen van de HEERE draagt!*
> *(Js 52:11)*

Hier zien we dat dit overblijfsel, net als het overblijfsel dat eerder is teruggekeerd, zilver en goud meebrengt. We kunnen dit zo toepassen, dat God van tijd tot tijd Zijn werk van opwekking hernieuwt en het vorige aanvult. Telkens wordt dan iets toegevoegd aan wat al bekend is. We kunnen bij-

voorbeeld denken aan de correctiebrieven aan de *Korinthiërs* en de *Galaten*, waarin zaken worden geschreven die toevoegen aan wat al door de heiligen wordt gekend.

Wat hun is toevertrouwd om mee te nemen *(vers 29)*, moeten ze in hetzelfde gewicht en aantal *(verzen 33-34)* afleveren bij hun aankomst in Jeruzalem. Dit is geen kwestie van wantrouwen, maar van verantwoording afleggen *(vgl. 2Ko 8:21)*. Dé opdracht in de laatste dagen is: *"Bewaar het u toevertrouwde pand" (2Tm 1:14; vgl. 2Tm 4:7)*.

Alles wat aan de zorg van de priesters wordt toevertrouwd, wordt afgewogen meegenomen *(vers 30)*. Het moet naar Jeruzalem worden gebracht, met *"het huis van onze God"* als uiteindelijke bestemming. Ook wat ons is toevertrouwd, is zorgvuldig afgewogen en moeten we binnen de gemeente, Gods huis in deze tijd, bewaren en beschermen. Wij zijn rentmeesters over wat ons aan geestelijke goederen is toevertrouwd. Elke waarheid van het geheel van de waarheid moeten we vasthouden en er niets van verliezen. Ezra heeft onderweg niets verloren van wat hij heeft meegenomen, net zoals alles wat met Noach in de ark ging, er ook weer veilig en gezond uit kwam.

In Jeruzalem | *verzen 31-36*

> *31 Vervolgens braken wij op van de rivier de Ahava op de twaalfde van de eerste maand om naar Jeruzalem te gaan, en de hand van onze God was over ons en Hij redde ons uit de hand van de vijand en van de struikrover op de weg.*
> *32 Wij kwamen in Jeruzalem en wij bleven daar drie dagen. 33 Op de vierde dag werden in het huis van onze God het zilver, het goud en de voorwerpen afgewogen voor Meremoth, de zoon van Uria, de priester, en bij hem Eleazar, de zoon van Pinehas, en bij hen Jozabad, de zoon van Jesua, en Noadja, de zoon van Binnuï, de Levieten, 34 overeenkomstig het getal en in overeenstemming met het gewicht van het geheel; het hele gewicht werd op hetzelfde moment opgeschreven. 35 Zij die uit de gevangenschap waren [terug]gekomen, de ballingen, offerden brandoffers voor de God van Israël: twaalf jonge stieren voor heel Israël, zesennegentig rammen, zevenenzeventig lammeren, twaalf geitenbokken als zondoffer; alles als brandoffer voor de HEERE. 36 Vervolgens gaven zij de wetten van de koning aan de stadhouders van de koning en de landvoogden van [het gebied aan] deze zijde van de rivier, en die verleenden [hun] steun aan het volk en het huis van God.*

Dan is het tijdstip van vertrek aangebroken. Er volgt geen uitvoerig reisverslag van de ongeveer vier maanden durende reis. Op die reis zijn Ezra en de zijnen vaak in gevaar geweest. Daarover horen we verder niets. Ezra beschrijft geen heldendaden en geen angsten. Hij geeft God de eer en vat de reis zó samen, dat het gezelschap onder de *"hand van onze God"* is beschermd tegen *"de hand van de vijand en de struikrover" (vers 31)*. Hij is vertrokken met gebed. Hij is in vrede met dankbaarheid aangekomen, want God heeft hen gered en behouden in Jeruzalem gebracht.

God is voor ons wat wij van Hem verwachten. Te vaak begrenzen we Hem omdat we zo gering van Hem denken. Hij is in staat *"zeer overvloedig te doen boven alles wat wij bidden of denken" (Ef 3:20)*. Dat is de onbegrensde bron die het geloof ter beschikking staat.

Als ze in Jeruzalem zijn aangekomen, komen ze daar eerst drie dagen tot rust en bezinning. Ook hier is weer sprake van drie dagen *(vers 32; vers 15)*. Dat betekent voor ons dat opnieuw alles wordt bezien in het licht van de dood en de opstanding van Christus. Er is ook sprake van *"de vierde dag" (vers 33)*. Op de vierde dag komt de afrekening die plaatsvindt ten overstaan van vier mannen. Vier is het getal van de aarde, van de wandel op aarde. Van alles wat ons is toevertrouwd en hoe we daarmee op aarde zijn omgegaan, zullen we rekenschap moeten afleggen voor de rechterstoel van Christus *(2Ko 5:10; vgl. Mt 25:14-30)*.

Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is [gedaan], naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad. (2Ko 5:10)

Alles wordt naar getal en gewicht gecontroleerd *(vers 34)*. Trouwe dienaren van God zullen er grote zorg voor hebben dat niet één onderdeel van de kostbare waarheid verloren gaat of aan gewicht verliest. In de christenheid worden steeds meer waarheden niet meer verkondigd en verliezen steeds meer waarheden aan gewicht, dat wil zeggen aan belangrijkheid. Sommige waarheden hebben afgedaan omdat ze niet meer van deze tijd zouden zijn. Andere waarheden worden van hun kracht beroofd door er een andere betekenis aan te geven. Vaak nog zijn er nog wel de vorm en de woorden, maar het ware geestelijke gewicht ervan ligt niet meer op de harten.

Na het afleveren van alle schatten brengt het volk brandoffers aan de HEERE *(vers 35)*. Het zojuist teruggekeerde overblijfsel wordt een volk van aan-

bidders. In het brengen van de offers brengen ze ook hun dank aan God voor Zijn bewaring tijdens de reis.

Evenals bij de inwijding van Gods huis *(Ea 6:17)* ziet het zwakke overblijfsel toch *"heel Israël"* daar vertegenwoordigd. Die gedachte zien we ook in het telkens terugkerende getal twaalf of een veelvoud daarvan. Het betekent dat bij het brengen van het brandoffer ook allen worden betrokken die in Babel zijn achtergebleven. Een voortdurende herinnering aan het *hele* volk van God bewaart ons voor sektarisch denken en handelen.

Pas nadat ze zich aan God hebben voorgesteld op de grondslag van hun offers, gaan ze naar de ambtenaren van de koning *(vers 36)*. Altijd heeft God de eerste rechten en moet Hem eerst worden gegeven wat Hem toekomt. Dan komen anderen aan de beurt. De wetten van de koning worden aan de stadhouder van de koning en de landvoogden overhandigd. De beambten van de koning handelen naar wat hun door de koning is geboden *(Ea 7:21-24)* en geven *"steun aan het volk en het huis van God"*. Daarmee is het voornemen van de onderneming door Ezra vervuld. Wat hij in de beide volgende hoofdstukken doet, is geen doel van zijn reis, maar is een uitvloeisel van zijn hoofddoel.

Ezra 9

Inleiding

Wie het welzijn van Gods volk zoekt, moet op zijn weg beproeving en droefheid verwachten. Bij hen die zojuist in Jeruzalem zijn teruggekeerd, is verootmoediging, vasten en smeking aanwezig. In Jeruzalem treffen zij echter een heel andere gezindheid aan. Hun komst is de aanleiding van het openbaren van zonde die ingang heeft gevonden. Dat zien we in dit hoofdstuk.

Het kan zijn dat gelovigen op zoek gaan naar een plaats waar de gemeente samenkomt zoals de Schrift dat aangeeft. Als ze een dergelijke plaats hebben gevonden, kan soms blijken dat er wel de belijdenis en de uiterlijke vorm is, maar dat de harten niet op de Heer Jezus zijn gericht. Soms moeten ze opmerken dat er zijn die minder geestelijk zijn en minder ijverig voor de Heer dan sommigen van hen die zij hebben moeten achterlaten.

Dan moet de test van de waarheid van Gods Woord worden toegepast. Als er met de waarheid wordt gediend, zal blijken of men alleen nog een belijdenis heeft of dat er toch werkelijk een verlangen is om naar de Schrift als gemeente samen te komen. In dit en het volgende hoofdstuk zien we dat Ezra de waarheid van Gods Woord op de ontstane situatie toepast.

Ezra hoort van de gemengde huwelijken | *verzen 1-5*

> *1 Toen deze [dingen] voltooid waren, traden de vorsten op mij toe en zeiden: Het volk van Israël, de priesters en de Levieten hebben zich niet afgezonderd van de volken van de landen [rondom] wat hun gruwelen betreft, [namelijk] van de Kanaänieten, de Hethieten, de Ferezieten, de Jebusieten, de Ammonieten, de Moabieten, de Egyptenaren en de Amorieten. 2 Zij hebben immers uit hun dochters voor zichzelf en voor hun zonen [vrouwen] genomen en hebben het heilige zaad vermengd met de volken van de landen [rondom], en de vorsten en de machthebbers hebben als eersten de hand gehad in deze trouwbreuk. 3 Toen ik deze zaak hoorde, scheurde ik mijn kleed en mijn mantel en ik trok haar van mijn hoofd en uit mijn baard, en ging ontzet zitten. 4 Allen die beefden*

> *voor de woorden van de God van Israël, verzamelden zich bij mij vanwege de trouwbreuk van de ballingen, en ik bleef ontzet zitten, tot het avondoffer. 5 Tegen het avondoffer stond ik op uit mijn verootmoediging, waarbij ik mijn kleed en mijn mantel had gescheurd, en ik boog mij op mijn knieën en spreidde mijn handen uit tot de HEERE, mijn God.*

Zodra Ezra in Jeruzalem is aangekomen, wordt hij geconfronteerd met het kwaad dat zijn intrede heeft gedaan. Er wordt hem verteld hoe het met het volk staat *(vgl. 1Ko 1:11)*. De aankomst en handelwijze van het nieuwe overblijfsel brengen het kwaad aan het licht. De wet is gebroken door huwelijken aan te gaan die door de wet verboden zijn *(Ex 34:12-16)*. Deze verboden huwelijken zijn een beeld van vriendschap met de wereld *(Jk 4:4; vgl. 2Ko 6:14-15)*.

Want mij is over u bekend gemaakt, mijn broeders, door de [huisgenoten] van Chloë, dat er twisten onder u zijn. (1Ko 1:11)

Overspeligen, weet u niet dat de vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, maakt zich tot een vijand van God. (Jk 4:4)

De genoemde volken zijn allemaal volken die in de dagen van Jozua overwonnen hadden moeten zijn *(Dt 7:1-6)*. Het volk is uiterlijk dicht bij God, maar innerlijk is het ver van Hem verwijderd. Niet alleen het gewone volk, maar zelfs priesters en Levieten hebben zich bezondigd. Dit kwaad wordt pas als kwaad ontmaskerd als er trouwe mensen komen die Gods Woord als norm hanteren. Onder hen die belijden tot de Naam van de Heer Jezus samen te komen, kan het grofste kwaad zich openbaren als er geen wandel met Hem is. Trouwe mensen in de plaatselijke gemeente zullen dat kwaad aan de kaak stellen.

De oversten en overheden zijn zelfs de eersten in de ontrouw geweest *(vers 2)*. Door hun slechte voorbeeld hebben zij velen op het pad van de zonde gebracht. Zij die heel nauwgezet zijn om als gemeente geen verbinding met de wereld aan te gaan, doen dit soms wel in hun zaken of zelfs in hun huwelijk. Het aanwezige overblijfsel is wel met hun lichamen uit Babel gegaan, maar de geest van Babel is nog in hen.

Hun verbindingen stellen voor ons niet direct persoonlijke verbindingen voor, maar vooral beginselen die tegenover het *"heilige zaad"* staan. Wetticisme is bijvoorbeeld zo'n vreemde vrouw. Daarmee hebben de Galaten zich verbonden, zoals vandaag nog velen in de christenheid doen. Door

middel van zijn brief aan hen wil Paulus hen ertoe brengen deze 'vreemde vrouw' uit te drijven. In de *eerste brief aan de Korinthiërs* zien we die 'vreemde vrouwen' bijvoorbeeld in het gebruik van verkeerde bouwmaterialen *(1Ko 3:12-17)*, waarin we het gebruik van vreemde methoden in de (op)bouw van de gemeente kunnen zien.

Ezra is verbijsterd *(vers 3)*. Is het mogelijk dat dit overblijfsel, door God uit het vuur gerukt, de hand vergeten heeft van Hem Die het heeft bevrijd, dat zij trouwen met dochters van vreemde goden? Ezra is een man die in gemeenschap met God leeft. Hij voelt als geen ander de ernst en diepte van de zonde. Hij ook alleen kan zich met die zonde van anderen vereenzelvigen, zoals we ook zien bij Daniël, Nehemia, Mozes.

Ezra verootmoedigt zich persoonlijk, terwijl hij de zonde van het volk als de zijne draagt. Als er zonde te midden van Gods volk openbaar wordt, worden we niet in de eerste plaats opgeroepen om te handelen, maar om ons te verootmoedigen. Ezra geeft aan zijn verootmoediging uiting door het scheuren van zijn kleed en zijn mantel en het uittrekken van haar van zijn hoofd en uit zijn baard. Hij wordt eerst zelf diep door de zonde van het volk geraakt, voordat hij op de schuldigen afgaat om hen te straffen. Zo gaat hij zitten.

Door het gedrag van Ezra wordt het geweten van anderen geoefend. Na de persoonlijke verootmoediging van Ezra komen er meer die zich hierin bij hem aansluiten *(vers 4)*. Zij *"beefden voor de woorden van de God van Israël" (vgl. Js 66:2b)*, wat aangeeft dat ook zij treuren over de toestand van het volk. Door de openlijke afschuw en het verdriet over de zonde die Ezra laat zien, komen anderen bij hem. Het verdriet over *"de trouwbreuk van de ballingen"* verenigt hen in verootmoediging voor de HEERE. Een breuk in trouw aan de HEERE is een groot kwaad. Ontrouw in een relatie is uiterst pijnlijk en grievend voor de persoon die dit wordt aangedaan. Ezra en de anderen voelen hier mee met Gods smart. Tevens erkennen zij dat hiervoor Gods toorn over hen moet komen.

Maar Ik zal zien op deze, op de ellendige
en verslagene van geest, en wie voor Mijn woord beeft.
(Js 66:2b)

Op het tijdstip van het avondoffer stort Ezra de diepe droefheid van zijn hart uit voor God. Enerzijds is hij diep bedroefd om de zonde van het volk.

Anderzijds grijpt hij de kracht van het avondoffer – dat is het dagelijks avondbrandoffer – aan om tot God te naderen met het oog op de bedreven zonden *(vgl. 1Sm 7:9; 1Kn 18:36; Dn 9:21; Hd 10:3)*. Dit laat ons in beeld zien dat men boven het falen van het geheel wordt uitgetild als Christus en Zijn werk voor God voor het hart worden geplaatst. Belijdenis van zonde in het licht van het offer van Christus is de basis voor God om aan de zonde van Zijn volk voorbij te gaan.

Tegen de tijd dat het avondoffer wordt gebracht, staat Ezra uit zijn verootmoediging op *(vers 5)*. Hij heeft een gebroken hart vanwege de zonde van het volk. Hij weet ook waar alleen hulp te vinden is. Het avondoffer is de enige grond waarop God de ontrouw van Zijn volk kan verdragen. Het avondoffer spreekt van het offer van Christus Die op het tijdstip van het avondoffer, het derde uur, geen antwoord van God heeft gekregen omdat Hij tot zonde werd gemaakt *(2Ko 5:21)*. Omdat Hij geen antwoord heeft gekregen, kan God Elia en Daniël en Ezra antwoord geven op hun gebed.

Het zelfstandig naamwoord *"verootmoediging"* komt in de Bijbel alleen hier voor bij Ezra. Het is de uitdrukking van het ervaren van het kwaad in Gods volk op een wijze die in overeenstemming is met Wie God is. Iemand die het kwaad zo aanvoelt, kan door God worden gebruikt als Zijn werktuig ten gunste van Zijn volk. In die gezindheid buigt Ezra zijn knieën en spreidt zijn handen uit tot de HEERE, zijn God om voor het volk te bidden. Wat een aangrijpend voorbeeld voor ons! Hoe ver staan we daar vaak vanaf. Mocht het ons verlangen zijn hierin meer op Ezra te gaan lijken.

Gebed van Ezra | *verzen 6-15*

> *6 En ik zei: Mijn God, ik ben [te zeer] beschaamd en te schande geworden om mijn gezicht tot U op te heffen, mijn God, want onze ongerechtigheden zijn talrijk geworden, tot boven [ons] hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel. 7 Vanaf de dagen van onze vaderen zijn wij in grote schuld tot op deze dag, en door onze ongerechtigheden zijn wij overgegeven, wij, onze koningen [en] onze priesters, in de hand van de koningen van de landen [rondom], aan het zwaard, aan gevangenschap en aan plundering en openlijke schande, zoals op deze dag. 8 En nu was er voor een klein ogenblik genade van de HEERE, onze God, om ons [gelegenheid tot] ontkoming te laten en om ons vastheid te geven in Zijn heilige plaats, om onze ogen te verlichten, onze God, en ons enige*

> *opleving te geven in onze slavernij. 9 Want wij zijn [wel] slaven, maar in onze slavernij heeft onze God ons niet verlaten, maar heeft Hij ons goedertierenheid bewezen bij de koningen van Perzië, door ons [enige] opleving te geven om het huis van onze God te doen herrijzen en om de ruïnes ervan te herstellen, door ons een omheining te geven in Juda en in Jeruzalem. 10 En nu, wat zullen wij hierop zeggen, onze God? Wij hebben immers Uw geboden verlaten, 11 die U had gegeven door de dienst van Uw dienaren, de profeten, door te zeggen: Het land dat u binnengaat om het in bezit te nemen, is een onrein land, door de onreinheid van de volken van de landen [rondom], door hun gruwelen, waarmee zij het hebben gevuld van het ene einde tot het andere einde, met hun onreinheid. 12 Welnu, u mag uw dochters niet aan hun zonen geven, en hun dochters mag u niet [ten huwelijk] nemen voor uw zonen; u mag tot in eeuwigheid niet naar hun welstand streven, of naar het goede voor hen, opdat u sterk zult zijn en het beste van het land zult eten, en het uw kinderen in bezit zult geven tot in eeuwigheid. 13 Na alles wat door onze slechte daden en door onze grote schuld over ons gekomen is – terwijl, U, onze God, verhinderd hebt dat wij ten onder zouden gaan vanwege onze ongerechtigheden, en U ons [gelegenheid tot] ontkoming gegeven hebt zoals deze – 14 zullen wij [dan] terugkeren om Uw geboden te breken en om huwelijksbanden aan te gaan met de volken [die] deze gruwelen [doen]? Zou U [dan] niet tot vernietigens toe op ons toornen, zodat er geen overblijfsel of ontkoming meer zou zijn? 15 HEERE, God van Israël, U bent rechtvaardig, want er is ons [gelegenheid tot] ontkoming gelaten, zoals op deze dag. Zie ons voor Uw aangezicht in onze schuld, want er is niemand die hierom voor Uw aangezicht staande kan blijven.*

Ezra maakt zich een met het volk en spreekt over *"onze ongerechtigheden"* en *"onze schuld" (vers 6)*, ondanks het feit dat hij nog maar ongeveer een week bij hen is. Daarin ligt het geheim van zijn geestelijke kracht en is hij een echte priester voor God ten behoeve van Gods volk. Door zich een te maken met de zonden van het volk eet hij als het ware het zondoffer *(Lv 6:26)*. Alleen zo kunnen ook wij voor God komen met de dingen die in het midden van de gelovigen met wie wij samenkomen, niet goed zijn.

Ezra gaat ver terug om de wortel van de huidige zonde te vinden *(vers 7)*. De hele geschiedenis van Gods volk is een geschiedenis van zonde. De koningen en de priesters hebben daarin een grote, negatieve rol gespeeld.

Zij zijn het volk voorgegaan op die weg van zonde. Denk maar aan Salomo met zijn vele vrouwen en hun afgoden die hij met liefde heeft aangehangen. Bij hem zien we hoezeer het liefhebben van vreemde vrouwen ook liefde voor de afgoden van deze vrouwen betekent *(1Kn 11:1-2,4a)*.

Koning Salomo had veel uitheemse vrouwen lief, en dat naast de dochter van de farao: Moabitische, Ammonitische, Edomitische, Sidonische, en Hethitische [vrouwen], uit de volken waarvan de HEERE tegen de Israëlieten had gezegd: U mag niet naar hen toe gaan en zij mogen niet bij u komen. Zij zouden ongetwijfeld uw hart doen afwijken, achter hun goden aan. Aan hen hechtte Salomo zich in liefde. (1Kn 11:1-2)

Het was in de tijd van Salomo's ouderdom dat zijn vrouwen zijn hart deden afwijken, achter andere goden aan, ... (1Kn 11:4a)

Vaak is het volk in de hand van vijandige koningen gegeven, die zwaard, gevangenschap, plundering en openlijke schande over hen brachten. Dit is nog steeds zo op het moment dat Ezra zich verootmoedigt en zijn belijdenis uitspreekt. Voor de gemeente geldt hetzelfde. In het begin al is de eerste liefde verlaten en de gemeente is daar als geheel nooit naar teruggekeerd.

Na de erkenning van Gods tucht vanwege de zonden van het volk spreekt Ezra over de genade van God *(vers 8)*. Die genade is duidelijk aanwezig in de opwekking die God Zijn volk heeft geschonken. In de wijze waarop Ezra daarover tot de HEERE spreekt, beluisteren we grote bescheidenheid. Er is geen enkel gevoel van trots, alsof de opwekking verdiend zou zijn of aan eigen inspanningen te danken is. Nee, *God* heeft gelegenheid tot *"ontkoming"* gegeven. *Hij* heeft Zijn volk vastheid gegeven in Zijn heilige plaats. De *"opleving"*, waarvan Ezra zegt dat het *"[enige] opleving"* is, is het gevolg van Gods genadige werk. Hier klinkt die bescheidenheid door.

Als we een opleving in de plaatselijke gemeente mogen beleven, zal die, als het goed is, ook door ons worden ervaren als een grote genade die God geeft. Er is geen enkel recht op nog een opleving. We mogen er wel voor bidden dat we in ons persoonlijk geloofsleven meer opleving ervaren. Dat zal samengaan met ijverige studie van Gods Woord en een leven waarin Christus en Zijn wil centraal staan. Als dat in de persoonlijke levens gebeurt, zal dat ongetwijfeld doorwerken in de plaatselijke gemeente.

Ezra is zich ervan bewust dat hij en Gods volk slaven van de volken zijn *(vers 9)*. God heeft hun die positie moeten geven vanwege hun ontrouw. Ezra komt daar niet tegen in opstand, maar erkent de rechtvaardigheid er-

van en buigt zich eronder. Het is mooi dat hij ook kan zeggen dat God hen in die positie van slavernij niet heeft verlaten. Wij kunnen de omstandigheden niet veranderen, maar we kunnen wel God bij onze omstandigheden betrekken, zodat we er met Hem doorheen kunnen gaan.

Met dankbaarheid herinnert hij aan de goedertierenheid van God die Hij Zijn volk heeft bewezen bij de heidense overheersers. Die goedertierenheid is niet dat God Zijn volk uit de slavernij bevrijdt, maar dat Hij een kleine opleving heeft gegeven *"om het huis van onze God te doen herrijzen en om de ruïnes ervan te herstellen, door ons een omheining te geven in Juda en in Jeruzalem"*. Het hart van Ezra is vol van Gods huis, Gods land en Gods stad, ondanks de ellendige omstandigheden.

Nadat hij over Gods genade heeft gesproken, spreekt hij weer over de zonde van het volk, die juist tegen de achtergrond van de betoonde genade des te ernstiger uitkomt. Hij weet niet wat hij moet zeggen *(vers 10)*. Hij kan alleen maar concreet noemen waarin hij en het volk hebben gezondigd. De samenvatting ervan is dat het volk de geboden van God heeft verlaten. Ongehoorzaamheid aan wat God heeft gezegd, is de oorsprong van de zonde. Door ongehoorzaamheid aan Gods gebod is de zonde in de wereld gekomen *(Gn 2:17; 3:6; Rm 5:19a)*.

Onbekendheid met Gods geboden kan niet als excuus worden aangevoerd. God heeft door Zijn dienaren, de profeten, het volk gewaarschuwd voor de gevaren van het land dat ze in bezit gingen nemen *(vers 11)*. De nadruk ligt daarbij op onreinheid. Het woord 'onrein' wordt in dit ene vers liefst drie keer genoemd. Verontreiniging door omgang met de wereld en het overnemen van het gedachtegoed van de wereld veroorzaken een afnemend besef van Gods heiligheid. Als we onszelf niet rein van de wereld bewaren *(Jk 1:27)*, zullen we ons aan de wereld aanpassen en met de wereld aanpappen.

Reine en onbevlekte godsdienst voor God en de Vader is dit: wezen en weduwen te bezoeken in hun verdrukking [en] zichzelf onbesmet van de wereld te bewaren. (Jk 1:27)

God heeft tegen Zijn volk gezegd dat zij zich niet door huwelijken met de heidenvolken mogen verbinden *(vers 12)*. Ze mogen zelfs tot in eeuwigheid niet naar de welstand of het goede voor die volken streven. Er is een eeuwige scheiding tussen Gods volk en de wereld. Alleen door het handhaven van die scheiding zullen we drie heerlijke zegeningen ontvangen:

1. We zullen sterk zijn,
2. het beste van het land eten en
3. onze kinderen het land tot in eeuwigheid in bezit geven.

Helaas is Gods volk toen en zijn velen van Gods volk nu door verkeerde verbindingen – voor ons: met de wereld – hun geestelijke kracht kwijtgeraakt. Ze genieten niet meer van het goede voedsel van het land en verspelen ook het bezit van het land voor hun nakomelingen. Hun kinderen hebben geen waardering voor een erfdeel, een verblijf in het land.

Ezra erkent nog eens dat de grote schuld die over hen is gekomen, is veroorzaakt door hun slechte daden *(vers 13)*. Tegelijk ziet hij de grote genade van God, dat Hij hen niet helemaal aan hun ongerechtigheden heeft prijsgegeven. God heeft in Zijn toorn aan ontferming gedacht *(Hk 3:2e)*. Hij heeft een mogelijkheid tot *"ontkoming"* uit de gevangenschap gegeven, waarvan door een overblijfsel gebruik is gemaakt. Daarmee bedoelt Ezra zowel de eerste uittocht uit Babel als zijn eigen uittocht uit Babel.

...; denk in [Uw] toorn aan ontferming! (Hk 3:2e)

Het licht van die grote ontferming die God heeft bewezen ondanks alle en steeds terugkerende ontrouw van Zijn volk, schijnt in de ziel van Ezra. In dat licht moet het toch onmogelijk zijn, zo zegt Ezra, om opnieuw Gods geboden te breken en weer *"huwelijksbanden aan te gaan met de volken [die] deze gruwelen [doen]" (vers 14)*? Dat is zondigen tegen de genade. Als dat gebeurt, moet Gods oordeel ten volle komen over het overblijfsel, zonder dat er nog ontkoming voor een enkeling kan zijn.

Ezra rechtvaardigt God in Zijn handelen met Zijn volk *(vers 15)*. Hij spreekt het in dit vers uit, maar zijn hele gebed ademt die geest. Tot het rechtvaardig handelen van God hoort ook het laten bestaan van de gelegenheid tot ontkoming, zoals in het geval van Ezra en de zijnen. Gods genade is altijd gebaseerd op recht. Hij ziet zonde niet door de vingers, maar vergeeft en rechtvaardigt op grond van het werk van Zijn Zoon.

De plaats van schuldbelijdenis is altijd de plaats zowel van geestelijke kracht als van herstel. Ezra is niet alleen onder de indruk van de zonde van het volk, maar ook van de grote genade en barmhartigheid van God. Beide aspecten beluisteren we in de vraag aan de *"HEERE, de God van Israël"* om

hen toch in hun schuld voor Zijn aangezicht te zien staan. Dat zegt alleen iemand die volledig overtuigd is van zijn schuld en er tegelijk volledig van overtuigd is dat hij te doen heeft met een God van volkomen vergeving. Geen zondaar kan staande blijven of bestaan voor Gods aangezicht, behalve hij die met belijdenis van schuld tot Hem komt *(Ps 130:3-4)*.

Als U, HEERE, op de ongerechtigheden let,
Heere, wie zal bestaan?
Maar bij U is vergeving,
opdat U gevreesd wordt. (Ps 130:3-4)

Ezra 10

Inleiding

De verootmoediging van het vorige hoofdstuk moet leiden tot het wegdoen van het kwaad. Dat gebeurt in dit hoofdstuk.

De ontrouw beleden | *verzen 1-4*

> *1 Terwijl Ezra [zo] bad en [deze] belijdenis deed en zich huilend voor het huis van God liet neervallen, voegde een zeer grote gemeente van mannen, vrouwen en kinderen uit Israël zich bij hem; want [ook] het volk huilde luid. 2 Toen nam Sechanja, de zoon van Jehiël, van de nakomelingen van Elam, het woord en zei tegen Ezra: Wij zijn onze God ontrouw geweest, en wij hebben uitheemse vrouwen uit de volken van het land [bij ons] doen wonen. Evenwel, er is wat dit betreft hoop voor Israël. 3 Welnu, laten wij een verbond sluiten met onze God om alle vrouwen en het uit hen geborene weg te sturen, volgens de raad van de Heere en van hen die beven voor het gebod van onze God, en er zal overeenkomstig de wet gehandeld worden. 4 Sta op, want op u [rust] de zaak, en wij zullen met u zijn; wees sterk om te handelen.*

Ezra belijdt zijn schuld in het openbaar *(vers 1)*. Zo wordt bekend voor wie hij pleit. Die mensen komen luid huilend naar hem toe. Na de belijdenis komt er geen profeet, zoals zo vaak is gebeurd, maar er is een antwoord van God in de harten van de schuldigen *(vers 2)*. De trouw van één man wordt door de HEERE gebruikt om anderen wakker te schudden, zodat ze hun toestand inzien.

Vóór de komst van Ezra schijnt het geweten van allen verdoofd te zijn geweest. Zelfs Jesua en Zerubbabel schijnen zich de heersende zonde niet te hebben aangetrokken. Mogelijk dat familiebelangen hierin een rol hebben gespeeld. Het lijkt er in elk geval op dat familiebelangen niet ondergeschikt zijn gemaakt aan Gods belangen. We zien dat later in dit hoofdstuk, als Sechanja stelling neemt tegen zijn vader Jehiël, die een van de overtreders is *(vers 26)*.

Het werk van Gods Geest en Zijn tussenkomst in het midden van Zijn volk worden gekenmerkt door het wegdoen van allen die niet, zoals zij, tot het volk van God behoren *(vers 3).* Dat is al te zien bij het priesterschap in *Ezra 2*. Wie dat niet kan bewijzen, wordt geweerd. Het is ook te zien bij de tempelbouw in *Ezra 4*. Wie niet tot Gods volk behoort, mag niet meebouwen. Hier moeten zelfs vrouwen en kinderen worden weggezonden die niet van Gods volk zijn.

Men moet zich tegen elke prijs afzonderen van wat niet tot Israël behoort. Er moet radicaal worden gehandeld met de werking van het vlees en de wereldse invloeden die ons geestelijk hinderen. Het is hard om terug te komen op stappen van ontrouw en zonde. Soms ook blijven er voor de rest van het leven bittere vruchten van de zonde bestaan.

De situatie en handelwijze zoals hier wordt beschreven, geldt onder de wet. Onder de genade is van wegzenden geen sprake. Als in een huwelijk van ongelovigen één van de twee tot bekering en geloof komt, moet de ongelovige niet worden weggestuurd, maar is de ongelovige geheiligd door de gelovige *(1Ko 7:10-16)*. Dit geldt alleen als het huwelijk is gesloten, terwijl beide partners nog ongelovig zijn. Het is niet van toepassing op het geval dat een gelovige met een ongelovige trouwt. Ook dan mag er niet worden weggestuurd, maar de gelovige begaat een zonde die hij of zij moet belijden *(2Ko 6:14)*.

Sechanja erkent het gezag van het Woord als hij zegt: *"Er zal overeenkomstig de wet gehandeld worden."* Alleen door Gods Woord ruim baan te geven zal bewerkt worden wat tot zegen is. Daarna richt hij het woord tot Ezra, dat deze zal doen wat moet gebeuren *(vers 4)*. Deze woorden moeten Ezra goed hebben gedaan. Het is een antwoord op zijn gebed.

Ezra roept het volk tot belijdenis op | *verzen 5-11*

> *5 Toen stond Ezra op en hij deed de oversten van de priesters, van de Levieten en van heel Israël zweren om dienovereenkomstig te handelen; en zij zwoeren een eed. 6 Ezra stond op van voor het huis van God en hij ging naar de kamer van Johanan, de zoon van Eljasib; toen hij daar kwam, at hij geen brood en dronk hij geen water, omdat hij rouwde over de trouwbreuk van de ballingen. 7 En men ging met een boodschap voor alle ballingen door Juda en Jeruzalem om*

> *in Jeruzalem bijeen te komen. 8 En van al wie niet binnen drie dagen zou komen, volgens de raad van de vorsten en de oudsten, zouden al zijn bezittingen met de ban geslagen worden en hijzelf zou worden afgezonderd van de gemeente van de ballingen. 9 Toen kwamen alle mannen van Juda en Benjamin bijeen in Jeruzalem, binnen drie dagen; het was de negende maand, op de twintigste van die maand. Het hele volk zat op het plein van het huis van God, bevend omwille van de zaak en vanwege de vele regen. 10 Toen stond Ezra, de priester, op en zei tegen hen: U bent ontrouw geweest en u hebt uitheemse vrouwen [bij u] doen wonen, en [daarmee] de schuld van Israël vermeerderd. 11 Welnu, geef de HEERE, de God van uw vaderen, de eer, en handel naar Zijn welbehagen, en zonder u af van de volken van het land en van de uitheemse vrouwen.*

Naar de mens gesproken is Ezra bijna alleen. Maar God is met hem en zo gebeurt het dat allen die bij hem zijn gekomen, zweren dat ze zullen gehoorzamen *(vers 5)*. Dan reageert Ezra door op te staan uit zijn verootmoediging *(vers 6)*. Zijn droefheid duurt zolang de zonde blijft bestaan, omdat hij diep in zijn hart de oneer voelt die de Naam van God is aangedaan. Het geheim van geestelijke kracht is: alleen te zijn met God.

Het werk van Gods Geest wordt ook openbaar in de handelwijze van het volk. Zij roepen alle ballingen op naar Jeruzalem te komen om te beraadslagen over de ontstane situatie *(vers 7)*. Tucht die door de geestelijke slapheid van het volk is verwaarloosd en nagelaten, wordt nu weer naar Gods gedachten uitgeoefend. Als nu zou worden geweigerd te luisteren naar Gods Woord, zou dat een hardheid van hart bewijzen en een eigenwillige geest, die onder zijn volksgenoten niet geduld mag worden *(vers 8)*.

De oproep vindt gehoor. Alle mannen van Juda en Jeruzalem komen binnen de gestelde termijn in Jeruzalem *(vers 9)*. Daar verzamelen ze zich op het plein van het huis van God. Ze rillen zowel vanwege hun geweten en de pijn en het verdriet om ontstane bloedbanden te moeten verbreken als vanwege de vele regen. De hevige regen gaf hun een extra gevoel van het Goddelijk misnoegen over hun ontrouw.

Ezra richt het woord tot het bijeengekomen volk *(vers 10)*. In zijn belijdenis in *Ezra 9* heeft hij zich eengemaakt met de zonde van het volk. Daar spreekt hij tot God over *"wij"*. Dit is de gepaste houding ten opzichte van

God. Als hij hier tot het volk spreekt, spreekt hij over *"u"*. Hier spreekt hij zo, omdat hij hun hart en geweten wil raken.

Er is slechts één manier om de oprechtheid van een belijdenis te bewijzen en dat is door het kwaad weg te doen. Belijdenis alleen is niet voldoende, ze moeten zich ook onderwerpen aan Gods wil. Belijdenis zonder de zonde te oordelen is zelfbedrog. Zelfveroordeling en scheiding van het kwaad zijn nodig *(Sp 28:13)*. Ze moeten de omgang met de volken van het land opgeven en de vreemde vrouwen wegzenden. Het tweede is een gevolg van het eerste, daarom moet in deze volgorde worden gehandeld. De wortel van het kwaad moet eerst worden geoordeeld.

Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn,
maar wie ze belijdt en nalaat, zal barmhartigheid verkrijgen.
(Sp 28:13)

Het wegzenden van vrouwen en kinderen zal een aangrijpend gebeuren zijn geweest, dat met veel verdriet en smeken gepaard is gegaan. Echt berouw gaat altijd gepaard met verdriet en pijn over de zonde die is begaan.

Het volk is bereid om te handelen | *verzen 12-15*

> *12 De hele gemeente antwoordde en zei met luide stem: Zo, overeenkomstig uw woord, [staat] het ons te doen. 13 Het volk is echter talrijk, en het is de regentijd; en er is geen kracht om buiten te [blijven] staan. Bovendien is het geen werk voor één dag of voor twee, want wij hebben met velen in deze zaak overtreden. 14 Laat onze vorsten toch aantreden voor de hele gemeente en laat allen die in onze steden [wonen] en die uitheemse vrouwen [bij zich] hebben doen wonen, op vastgestelde tijden komen, en met hen de oudsten van elke stad en haar rechters, totdat wij de brandende toorn van onze God vanwege deze zaak van ons afgewend hebben. 15 Alleen Jonathan, de zoon van Asahel, en Jehazia, de zoon van Tikva, stonden hiertegen op; en Mesullam en Sabbethai, de Leviet, hielpen hen.*

Zonder tegenspraak of onderhandeling om onder de gevolgen uit te komen of die te verzachten stemt het hele volk volledig in met wat is gezegd *(vers 12)*. Er is bereidheid om ten koste van alles met hun hele hart de beslissing van gehoorzaamheid aan Gods Woord waar te maken. Als het geweten enkele jaren eerder zo nauwgezet zou zijn geweest, wat zouden ze zichzelf dan een pijn en verdriet hebben bespaard.

Nu het hart bereid is om te doen wat noodzakelijk is, is het ook belangrijk de feitelijke omstandigheden onder ogen te zien. Er blijken omstandigheden aanwezig te zijn die een onmiddellijk wegzenden in de weg staan *(vers 13)*. Ook is de overtreding te omvangrijk om in één dag weg te doen. God is geduldig en barmhartig en houdt rekening met wat in het hart is besloten. Hij weet dat de schuldigen geen uitvlucht zoeken, maar wensen te gehoorzamen.

Wij moeten het geduld van Ezra tot voorbeeld nemen, opdat onze broeders die gezondigd hebben en daarover hun berouw hebben getoond, de moed niet verliezen. Het kwaad is te ernstig dan dat daar op een algemene wijze mee kan worden gehandeld, of lichtvaardig en snel. Elk geval moet zelfstandig en grondig worden geoordeeld.

Het volk stelt voor dat de vorsten het wegzenden zullen begeleiden en stap voor stap zullen uitvoeren *(vers 14)*. Zij moeten tijden vaststellen waarop allen die uitheemse vrouwen bij zich hebben doen wonen, bij hen kunnen komen. Daarbij moeten dan ook de oudsten en rechters van de stad van herkomst aanwezig zijn. Oneerlijke behandeling moet geen kans krijgen. Elke schijn van partijdigheid moet worden vermeden. Alles moet controleerbaar zijn en vastgelegd worden, zodat latere aanspraken of bezwaren kunnen worden weerlegd. Als ze zo zullen handelen, zullen ze de brandende toorn van God die vanwege deze zaak op hen ligt, van zich afwenden.

In *vers 15* worden vier namen genoemd van mannen die zich verzetten tegen de oefeningen van de gemeente. Hun namen zijn een waarschuwing voor allen. Paulus noemt ook enkele namen van tegenstanders van de waarheid om Timotheüs voor hen te waarschuwen *(2Tm 2:17; 4:14)*. De satan zal er altijd voor zorgen dat er tegenstand tegen een werk van God is, maar daaraan moet niet worden toegegeven.

Wie vreemde vrouwen hadden | *verzen 16-44*

> *16 De ballingen deden zo. Ezra, de priester, [en] de mannen, [te weten] de familiehoofden, zonderden zich van hen af, naar hun familie, allen bij name [genoemd]. Zij hielden zitting op de eerste dag van de tiende maand om de zaak te onderzoeken. 17 En op de eerste dag van de eerste maand hadden zij [de*

zaak] voor alle mannen die uitheemse vrouwen [bij zich] hadden doen wonen, afgehandeld. 18 Van de nakomelingen van de priesters werden er gevonden die uitheemse vrouwen [bij zich] hadden doen wonen: van de nakomelingen van Jesua, de zoon van Jozadak, en zijn broers: Maäseja, Eliëzer, Jarib en Gedalia. 19 Zij gaven hun hand [erop] dat zij hun vrouwen zouden doen vertrekken, en [aangezien] zij schuldig waren, [offerden zij] een ram uit het kleinvee voor hun schuld. 20 Van de nakomelingen van Immer: Hanani en Zebadja. 21 Van de nakomelingen van Harim: Maäseja, Elia, Semaja, Jehiël en Uzia. 22 Van de nakomelingen van Pashur: Eljoënai, Maäseja, Ismaël, Nethaneël, Jozabad en Elasa. 23 Van de Levieten: Jozabad, Simeï, Kelaja (dat is Kelita), Petahja, Juda en Eliëzer. 24 Van de zangers: Eljasib; van de poortwachters: Sallum, Telem en Uri. 25 Van Israël: van de nakomelingen van Paros: Ramja, Jezia, Malchia, Mijamin, Eleazar, Malchia en Benaja. 26 Van de nakomelingen van Elam: Mattanja, Zacharja, Jehiël, Abdi, Jeremoth en Elia. 27 Van de nakomelingen van Zattu: Eljoënai, Eljasib, Mattanja, en Jeremoth, en Zabad en Aziza. 28 Van de nakomelingen van Bebai: Johanan, Hananja, Zabbai [en] Athlai. 29 Van de nakomelingen van Bani: Mesullam, Malluch en Adaja, Jasub, Seal [en] Jeramoth. 30 Van de nakomelingen van Pahat-Moab: Adna, Chelal, Benaja, Maäseja, Mattanja, Bezaleël, en Binnuï en Manasse. 31 Van de nakomelingen van Harim: Eliëzer, Jissia, Malchia, Semaja, Simeon, 32 Benjamin, Malluch [en] Semarja. 33 Van de nakomelingen van Hasum: Matthenai, Mattatta, Zabad, Elifelet, Jeremai, Manasse [en] Simeï. 34 Van de nakomelingen van Bani: Maädai, Amram en Uël, 35 Benaja, Bedeja, Cheluhu, 36 Vanja, Meremoth, Eljasib, 37 Mattanja, Matthenai en Jaäsai, 38 en Bani, en Binnuï, en Simeï, 39 en Selemja, en Nathan, en Adaja, 40 Machnadbai, Sasai, Sarai, 41 Azareël en Selemja, Semarja, 42 Sallum, Amarja [en] Jozef. 43 Van de nakomelingen van Nebo: Jeïel, Mattithja, Zabad, Zebina, Jaddai en Joël [en] Benaja. 44 Deze allen hadden uitheemse vrouwen genomen, en [sommigen] van hen hadden vrouwen bij wie zij kinderen gekregen hadden.

De tegenstand van Jonathan en anderen *(vers 15)* heeft geen effect op het volk. De ballingen laten zich niet door hen tegenhouden en doen zoals ze hebben beloofd *(vers 16)*. Er wordt een commissie gevormd en een zitting georganiseerd om de zaak te onderzoeken. Daardoor moet het wegzenden in goede orde plaatsvinden. Het wegzenden gebeurt niet zonder onderzoek. Alles gebeurt grondig, zorgvuldig en zonder haast. Ook in de

gemeente mag tucht pas plaatsvinden na onderzoek door betrouwbare mensen.

Als duidelijk is welke mannen uitheemse vrouwen bij zich hebben doen wonen, gaat men over tot wegzenden. Het wegzenden moet hartverscheurende taferelen tot gevolg hebben gehad. Het is alles de vrucht van het verlaten van God en eigenwillig handelen. Na drie maanden – van de eerste dag van de tiende maand tot de eerste dag van de eerste maand – is de zaak afgehandeld en de reiniging voltooid *(vers 17)*. Wanneer men klaar is, luidt dat een nieuwe periode van geestelijke voorspoed in, wat we kunnen zien aan de uitdrukking *"de eerste dag van de eerste maand"*.

De eersten die worden genoemd van hen die in deze zaak hebben overtreden, zijn de priesters *(vers 18)*. Zelfs nakomelingen van Jesua, die met de eerste lichting uit Babel is gekomen, hebben uitheemse vrouwen genomen. Zij zijn het meest schuldig. Als priesters hebben zij zich niet gehouden aan de opdracht zoals die in *Maleachi 2* staat *(Ml 2:7)*. Ze belijden echter hun zonde en beloven zich te reinigen door hun vrouwen weg te zenden.

Voorzeker, de lippen van een priester moeten kennis bewaren,
uit zijn mond moet men [onderwijs in] de wet zoeken,
want hij is een gezant van de HEERE van de legermachten.
(Ml 2:7)

Het is een droevig en verootmoedigend feit dat veel trouwe en toegewijde dienaren van de HEERE zonen hebben gehad die niet in de voetstappen van hun vader hebben gewandeld. We zien dat bijvoorbeeld bij Aäron en twee van zijn zonen, bij Samuel en zijn zonen, bij enkele zonen van David, bij Hizkia en zijn zoon. Dit moet ons tot veel gebed brengen voor de gezinnen van hen die de Heer dienen.

De overtredende priesters brengen een ram als schuldoffer *(vers 19)*. Een ram is het dier dat wordt gebruikt bij de inwijding van een priester als hij het priesterambt gaat bekleden *(Lv 8:22)*. Door een ram als schuldoffer te brengen wijden de priesters zich opnieuw aan de HEERE. Het brengen van een schuldoffer *(Lv 5:14-19; 6:1-7)* betekent dat niet alleen de zonde wordt erkend, maar ook wordt goedgemaakt.

We zijn pas vrij van onze schuld als we zien dat de Heer Jezus het ware schuldoffer is, Die bij God in orde heeft gebracht wat wij aan schuld op ons hebben geladen. Hij is op aarde in alles volkomen aan God toegewijd

(ram) geweest en heeft altijd aan God gegeven wat Hem toekomt en nog veel meer daarbij (schuldoffer).

De lijst met namen *(verzen 20-43)* is dit keer een heel andere dan eerdere lijsten. Eerdere lijsten bevatten namen als een eervolle vermelding voor het gaan van een weg van geloof. Deze lijst bevat namen die beschaming oproepen, hoewel het mensen betreft die zich opnieuw willen onderwerpen aan God en daardoor blijken overwinnaars over de zonde te zijn.

Op deze lijst staan de namen van mensen van wie moet worden gezegd: *"Deze allen hadden uitheemse vrouwen genomen" (vers 44)*. Er zijn niet alleen verkeerde huwelijken gesloten, maar *"[sommigen] van hen hadden vrouwen bij wie zij kinderen gekregen hadden"*. Ook die kinderen moeten worden weggezonden. We zien hier dat hoe ernstiger de afwijking is, hoe meer vruchten van die afwijking er zijn en dat als gevolg daarvan bij het zelfoordeel de smart des te dieper is.

Aan Gods oog ontsnapt niets en niemand. *"Wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus" (2Ko 5:10)*. Het is te hopen dat ook het laatste hoofdstuk van ons leven het beste uit onze geschiedenis is. Dat houdt in dat er meer zelfoordeel zal zijn dan ooit, meer waardering van Christus, meer afzondering voor God, meer priesterlijke gevoelens, meer geschiktheid voor de dienst van God. Wat er ook in de geschiedenis is gebeurd, laten we ervoor zorgen dat we als overwinnaars eindigen.

Andere publicaties

Op de website www.oudesporen.nl staan onder het menu ‘Artikelen’ en het submenu ‘Auteurs -> Ger de Koning’ de volgende commentaren en publicaties:

1. De serie ‘Toegelicht en toegepast’, een commentaarreeks van de bijbelboeken van het Oude Testament.
2. De ‘Zie-serie’, een commentaarreeks van de vier Evangeliën en *Handelingen*.
3. De ‘Rotsvast-serie’, een commentaarreeks met een verklaring van de nieuwtestamentische bijbelboeken vanaf de *brief aan de Romeinen* tot en met *Openbaring*. Deze serie heeft tot doel hen die jong zijn in het geloof te helpen bij het lezen en leren begrijpen van Gods Woord.
4. Publicaties over diverse onderwerpen.

Van diverse Nederlandse publicaties zijn vertalingen in andere talen beschikbaar.

Alle commentaren en publicaties zijn vrij te downloaden als pdf bestand en als e-book.

Als er een ISBN wordt vermeld, is de publicatie ook in boekvorm verkrijgbaar. Het boek kan worden besteld door op het betreffende ISBN te klikken. Voor een Nederlandse publicatie verschijnt www.uitgeverijdaniel.nl. Deze publicatie kan ook via de christelijke boekhandel worden besteld. Voor een in het Duits vertaalde publicatie met een ISBN verschijnt de Duitse website www.daniel-verlag.de.

De Nederlandse commentaren staan ook op www.kingcomments.com. Bijbelboeken en verzen kunnen eenvoudig en snel worden benaderd. De commentaren kunnen worden gelezen op elk beeldscherm, van pc tot smartphone. Meer info staat onder ‘Informatie’ op de site. Het is raadzaam die eerst te lezen.